

DE VREDE VREDE VI

DE - TIJDSCHRIFT VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN - 13e jg - 95 - september

UIT DE INHOUD

- Het akkoord D.B.R. - U.S.S.R.
Bob Wolstijn
- De Wapenleveringen aan Z-Afrika
De dode zielen van Buenos Aires
Ward Ruyslinck
- Vredeskansen in het nabije Oosten
Jos Wolles
- Het niet-gepubliceerd rapport van
de Commissie Rey.
De Assouan-Dam
- De intern. konf. v. solidariteit met
de Portugese koloniën.
E.H. Basil Maes
- Atoombommen op Vietnam ?
Dr juris St. Schmidt
- Bijdrage van het Centrum voor UNO-
recht A. Regoudt
- Opvoeden tot vrede.
Jan van Calsteren
- Brief uit Griekenland
- Bijdrage van het COLAM
Pater A. Brackx
- Cyprus na de verkiezingen
- Kultuur - Film - Oorlog en Vrede.

"Vrede" wil de spreekbuis zijn van al diegene die - door degelijke informatie of voorstellen - een bijdrage willen brengen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op de medewerking van al diegene die hiertoe kunnen bijdragen.

Ook de lezers van "Vrede" kunnen hieraan hun medewerking verlenen.

De ondertekende artikels beantwoorden dan ook niet noodzakelijkerwijze aan het standpunt van de redactie.

BIZONDER AANBOD

Ondanks de beperkte middelen waarover we beschikken wint "Vrede" stilaan maar zeker terrein. Reeds beschikken we over 100 lezers meer dan vorig jaar eind december. Het mag dus gezegd worden dat 'Vrede' onder zijn nieuwe vorm steeds meer belangstelling geniet. Het moet dus mogelijk zijn, met de hulp van al onze lezers in de loop van de komende maanden tal van nieuwe lezers voor ons blad te winnen. In het raam van onze eindejaarsactie hebben we er aan gehouden aan al degenen die zich in 1970 nog willen abonneren speciale voorwaarden aan te bieden. Het leesgeld tot december zal slechts 30 fr. bedragen. Neem dringend contact op met uw vrienden en stuur ons onderstaand inschrijvingsformulier terug :

naam :
 adres :

.....

 stort op uw Prk. 1011288 van de
 BUVV - Vlaams comité - Gent de
 som van

..... x 30 fr. :fr.

voor abonnementen tot eind 1970
 op "Vrede" voor :

1. M.....

adres

2. M

adres :

3. M

adres :

.....
 Aan deze personen mag in december
 een kwijtschrift voor het abonnement
 voor 1971 door de post aangeboden
 worden.

V R E D E

tijdschrift voor internationale
 politiek en vredesproblemen.
 Uitgave van het
 Vlaams Comité van de Belgische
 Unie voor de Verdediging van
 de Vrede.

maandblad 10 nrs. per jaar.

**REDACTIE-BEHEER - PUBLI-
 CITEIT :**
 136 Bagattenstraat 9000 Gent
 tel. 09/23.82.52
 prk : 10.112.88 - BUVV Vlaams
 Comité Gent.

ABONNEMENTENDIENST :
 158 Martelaarslaan 9000 Gent
 tel. 09/23.75.43

LEESGELD
 100 fr. per jaar.
 12 fr. per nummer.

verantwoordelijke uitgever :

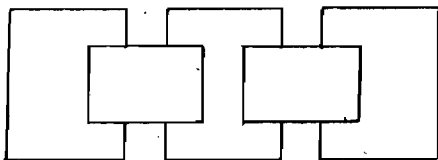
M. Vanderborgh
 Houwaertplein 14
 1030 Brussel.

drukkerij GAKKO s.v.
 Gent.

In het begin van de maand augustus overleed te Denderbelle onze goede vriend Gaston Van den Abeele. Gaston, die slechts vijftig jaar was, bracht ons nog enkele dagen voor zijn schielijk overlijden een bezoek in ons secretariaat te Gent.

De vredesbeweging verliest met onze vriend Van den Abeele een zeer toegewijd en verdienstelijk militant. Aan zijn echtgenote en kinderen be-
 tuigen we onze oprechte deelneming in dit zeer zwaar en onherstelbaar verlies dat hun treft.

EDITO

EEN KEERPUNT IN DE GESCHIEDENIS VAN EUROPA ?

Vandaag is het 11 augustus. Willy Brandt is op weg naar Moskou aan het hoofd van een regeringsdelegatie. Morgen wordt dus het pakt dat door de Sovjet-Unie en de Duitse Bondsrepubliek werd afgesloten officieel ondertekend. We kunnen niet wachten om de preciese inhoud ervan te kennen, want dit blad moet van de pers. Maar we weten er wel genoeg van om de politieke draagwijdte van de gebeurtenis te begrijpen. Zonder aarzelen durven we beweren dat een nieuwe bladzijde geschreven wordt in de geschiedenis van de verhouding tussen de betrokken staten. Maar terecht mogen we ons afvragen of het slechts alleen daarom gaat. Gaat het alleen maar om nieuwe verhoudingen tussen Bonn en Moskou ? Gaat het niet eveneens om een gebeurtenis die van een fundamentele betekenis is voor gans Europa ?

De werkelijke politieke daad van morgen is immers de plechtige verklaring van een regering van de Bondsrepubliek de staatsgrenzen voortgesproten uit Wereldoorlog II niet meer te betwisten. Zeer zeker de Duitse en Russische taal (en zeker de diplomatische woordenschat) zijn rijk genoeg om deze historische verklaring in een mooie vorm te gieten. Het is daarom niet minder waar dat een West-Duitse regering eindelijk besloten heeft een einde te stellen aan de grootste struikelblok op de weg naar een werkelijke Europese veiligheid : de Duitse territoriale eisen die sedert meer dan 20 jaar het politiek klimaat in dit werelddeel vergiftigd hebben. (voor minder ingewijden willen we hier bvb. even herinneren aan de verklaring van de heer Erhard, toenmalig kanselier, op 22 maart 1964 aflegde : "Gezien onze verantwoordelijkheid ten overstaan van het Duitse volk, het recht en de geschiedenis, ligt het niet in onze bevoegdheid afstand te doen van deze gebieden die we rechtmatig opeisen").

Willy Brandt en zijn regeringsploeg enerzijds, de regering van de Sovjet-Unie anderzijds hebben ongetwijfeld, ondanks alle niet te onderschatten moeilijkheden, de nodige moed en de goede wil aan de dag gelegd om te slagen, om de verouderde schema's te doen storten. Een nieuwe wind begint over ons oud werelddeel te waaien. Alle kringen, tot welke politieke of ideologische overtuiging zij ook behoren, die werkelijk willen ijveren voor ontspanning in Europa zullen met opluchting de besluiten van de besprekingen Scheel-Gromyko vernomen hebben.

Het zou nochtans een grove vergissing zijn te geloven dat de organisatie van een werkelijke Europese veiligheid spontaan zal groeien uit de nieuw geboren situatie. Ondanks dat volgens peilingen 80 t.h. van de West-Duitse bevolking achter de buitenlandse politiek van W. Brandt staat (waaronder belangrijke delen van C.D.V. kringen), maakt de oppositie aldaar zich gereed voor een tegen-offensief. De campagne van M. Strauss om het "Duitse vaderland dat in gevaar is te redden" mag niet met een glimlach opgenomen worden. Hier wordt immers niet alleen beroep gedaan op passionele elementen, hoe sterk die ook soms kunnen medespelen. De waarheid is dat de belangengroepen die zolang de West-Duitse politieke bepaalden, voorbijgelopen door de overgrote meerderheid van de bevolking en door meer realistische kringen, de hoop niet hebben opgegeven terug het roer in handen te nemen. Aan hen mag geen tijd gegund worden. Dit kan, door de weg naar de organisatie van een Werkelijke Europese veiligheid te verkorten. De onderzinking heeft zojuist nogmaals bewezen dat slechts concrete maatregelen dit kunnen bewerkstelligen. Ons land is goed geplaatst om daarin een niet onbelangrijke rol te spelen. Minister Harmel heeft de naam, terzake een niet te onderschatten rol te kunnen vervullen. Is het ogenblik niet aangebroken om de veelvuldige contacten die de Belgische minister van buitenlandse zaken ondernomen heeft met de landen uit het oosten te vervolledigen, en actief mede te werken aan het volledig uit de weg helpen van het Duitse probleem, door kontaktnamen met de Duitse Democratische Republiek, in voorbereiding van haar erkenning ? Zijn West-Duitse collega's hebben ook daarvoor reeds de weg vrijgemaakt.

Bob WOLSTIJN.

DE ZUSTERSTEDEN...

Het is in het klassiek decor van het Tauride-paleis - gebouwd op bevel van Catharina II om haar gunsteling te belonen voor zijn overwinning in de Krim - dat het 7de internationaal Kongres van de Wereldfederatie van de "gejumeleerde" steden werd gehouden onder het voorzitterschap van Giorgio La Pira, voormalig burgemeester van Florence.

Gedurende vier dagen hebben 2.000 afgevaardigden van West- en Oost-Europa van de Maghreb en Afrika, van het Nabije- en Verre Oosten zowel als Noord- en Zuid-Amerikanen in de zalen die de meest markante gebeurtenissen van de oktoberrevolutie kenden, de basis van een eigen aksie en doktrine bestudeerd die het mogelijk zou maken de steden, gemeenten en dorpen van de vijf werelddelen samen te brengen.

De twee Duitslanden waren vertegenwoordigd en Spanje zond 50 afgevaardigden waaronder de burgemeesters van Alicante, Huesca en Vitoria. "Indien we slechts rekening hadden gehouden met onze eigen politieke opinie, - verklaarde één van hen - zouden wij misschien wel getwijfeld hebben om te komen in een stad waar de cultus van Peter de Grote deze van Lenin evenaart. Indien wij op dit congres zonder bijgedachte aanwezig zijn dan is het omdat wij het als onze taak aanzien te dialogeren met mensen van verschillende overtuigingen met het oog op de wereldvrede en het geluk der volkeren."

De aanwezigheid van Israëlische en Spaanse gezanten werkend in dezelfde commissies als hun collegas van de socialistische landen en van de arabische wereld kan als een succes beschouwd worden voor de Wereldfederatie die zijn Congres onder het teken van de "Coöperatie en de Vriendschap" had gesteld. Het is met éénparigheid van stemmen dat de slotresolutie aanvaard werd waarin de congressisten zich verontrusten door de gevaren die hoe langer hoe meer de menselijke groepen bedreigen, de stijging van de agressies die verergerd worden door de bezetting van steden, het bombarderen van burgerlijke bevolking die een massieve exode als gevolg hebben die het aantal vluchtelingen aanzienlijk verhoogd.

VIETNAM - UNIVERSITEIT ...

Te Hue zijn de studenten van alle Vietnamese universiteiten in een congres bijeengekomen alwaar zij "elke Amerikaanse inmenging in de binnenlandse Vietnamese aangelegenheden hebben veroordeeld en aan de geïnteresseerde partijen gevraagd een eind aan de oorlog te stellen".

DEBRE - PUBLICITEIT

De heer Michel Debré, minister van Defensie van de Franse staat, verklaarde dat de Franse onderzeeërs na 1975 H-bommen aan boord zouden hebben. Dit noemt men ontwapeningswedloop!

FRANKRIJK EN GROOT BRITANNIE EN USA IS GELIJK AAN LEVE ZUID-AFRIKA

Met 12 stemmen voor tegen 3 onthoudingen stemde de Veiligheidsraad een oproepresolutie tot alle naties opdat ze onvoorwaardelijk de levering van wapens naar Zuid-Afrika zouden verbieden en een veroordeling van de schending van het in 1963 besliste embargo (het apartheidregime is vandaag immers fleuriger dan ooit...).

De grote westerse mogendheden Frankrijk, Groot-Brittannië en de Verenigde Staten onthielden zich daar waar alle andere leden van de Raad, het frankistisch Spanje en het neutrale Finland inkluis, alsook de Oost-Europese landen en de 5 afro-aziatische landen van de Raad voor de resolutie stemden.

De stemming werd voorafgegaan door onderhandelingen in de "coulissen" met het doel de afro-aziatische co-auteurs van het projekt er toe te brengen hun tekst te amenderen opdat ze meer aanvaardbaar zou worden voor de grote mogendheden.

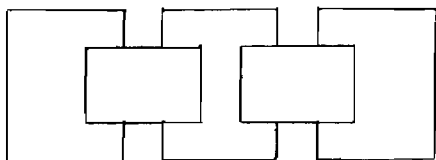
In het initiaal projekt werden deze laatste immers duidelijk aangevallen; de tekst stelde dat de leden van de Raad gehouden moesten worden de resoluties van de veiligheidsraad te volgen.

Tijdens het debat hebben alle Afrikaanse en Aziatische sprekers onderlijnt dat Frankrijk systematisch de voorgaande resoluties van de Raad negeerde door hoe langer hoe meer wapens aan Zuid-Afrika te leveren, dat de nieuwe Britse regering op het punt staat het embargo - welbewust te schenden en dat de USA losse stukken leveren bestemd voor het in het verleden verkochte wapens aan het land van de "apartheid".

In de uiteindelijke tekst werden deze referenties weggelaten en hebben de gemeenschappelijke auteurs van de resolutie sommige veranderingen ingevoerd die voornamelijk geacht werden door de westerse juristen.

In de middens van de UNO vreest men dat de aanvaarding van deze resolutie niet de minste invloed zal hebben op de wapenleveringen aan Zuid-Afrika. Men is het er immers over eens dat de Franse industriëlen geen enkele intentie hebben een markt te verlaten die hun verkoop totnogtoe op aanzienlijke wijze deed stijgen. Men voorziet daartegenover een sterkere concurrentie tussen de Franse en Britse firma's, vnl. in het domein van de scheepsbouw, daar de Britse reders gezworen hebben de markt te heroveren die zij ten voordele van de Franse reders verloren hadden door de politiek van de Labour-regering. Indien M. Roger, in de USA onder druk staat van verschillende binnenlandse krachten dan zijn de voornaamste van dezen niet zij die als doel hebben de bestellingen van losse stukken aan Zuid-Afrika te beletten maar wel deze van de vliegtuigmaatschappijen die de Zuidafrikaanse markt nodig hebben voor de afzet van de door hen geproduceerde vliegtuigen. Deze middens beschuldigen trouwens het staatsdepartement hun pogingen in dit domein te verlammen, wat uitzonderlijke gunstige omstandigheden geschapen heeft voor de Franse industriëlen alsook - zij het in mindere mate - voor sommige Europese landen.

OP DE UITKIJK

DE DODE ZIELEN VAN BUENOS AIRES. (*)

De bidonvilles, de slums, de favellas... Het zijn woorden die regelmatig in de berichtgeving van de Derde Wereld opduiken om de nederzettingen van de armen, de hongerigen, de paria's in Indië, Brazilië, Mexiko, Peru, Bolivia en nog een stuk of wat andere Zuid Amerikaanse landen aan te duiden. Woorden die vage, verre visioenen oproepen van menselijke ellende en beproeving. Merkwaardig is wel dat daarbij haast nooit over de slums van Argentinië wordt gesproken. Ze zijn alleszins minder berucht, ze worden blijkbaar door de newsmakers opgeofferd aan de mythe dat Argentinië een van de rijkste Zuid Amerikaanse staten is en aan de Kretenzische logika dat de armen in een rijk land alleen maar arm zijn omdat ze te lui zijn om te werken. Nochtans leeft aan de periferie van Buenos Aires, de hoofdstad van het 'welvarend' Argentinië, meer dan één miljoen paupers in onvoorstelbaar afschuwelijke krotten die door de 'porteño', d.i. de bewoner van Buenos Aires, worden aangeduid als de 'villas miserias', meestal afgekort tot 'de villas'. Meer dan één miljoen zogezegde luiaards in werkelijkheid een kolonie van sociale mislukkelingen en verschoppelingen, paria's, desheredados, die geen deel hebben aan de vleespotten van Argentinië, omdat ze het slachtoffer zijn van maatschappelijke diskriminatie, van een oligarchisch systeem

In mei van dit jaar had ik de gelegenheid om enkele van de zowat 90 villas miserias te bezoeken die zich in het Zuid-Oosten van Buenos Aires als een zwarte gordel uitstrekken en welluidende, niet zelden Italiaanse namen als Luro, Lugano, Belgrano, Soldati, Devoto hebben. Mijn bezoek aan deze besloten gemeenschappen van arme kleine 'campesinos', underdogs, sociaal ontwrichten, 'cabecitas negras' en werkeloze immigranten uit Paraguay, Bolivia, Chili, Peru, Brazilië, Italië was uiteraard alleen mogelijk dank zij de hulp en de medewerking van een paar armenpriesters, de Vlaamse pater Gustaaf van Regenmoortel en de jonge Napolitaanse padre Rodolfo Ricciardelli. Zij introduceerden me achtereenvolgens in de 'ciudad oculta' (de duistere stad) van de villa Belgrano, waar ongeveer 2000 dode zielen samenhookten, en in de villa Lugano, op één na de grootste slum van Buenos Aires (ca. 15.000 dode zielen).

Ons bezoek viel samen met de eerste overvloedige najaarsregens - het Argentijnse najaar begint in maart - en ik was

mijn sympathieke landgenoot 'padre Gustavo' (een 39-jarige Kempenaar) niet weinig dankbaar voor het lumineuze idee om me een paar waterdichte pampero-laarzen te lenen. Zowel in Belgrano als in Lugano zonken we tot over de enkels in de modder weg. Ik heb in de Lage Landen dikwijls door praktisch onbegaanbare modderige landwegen geploeterd, maar de zwarte, stinkende, weë modderpoelen, waardoor de 'villeros' zich dagelijks een weg moeten banen, is met niets te vergelijken. Het is gewoon een verschrikking. Ik heb voortdurend moeten denken aan de ontstellende beschrijving die de Sovjetschrijver Vladimir Tendrjakov in zijn novelle 'Modder' van de afschuwelijke slijkterige Russische aarde geeft: het benadert ongeveer de weerzinwekkende werkelijkheid waarmee ik in de 'barrios' (buitenwijken) van Buenos Aires geconfronteerd werd.

De families, die in deze slijkdorpen verblijven, schijnen zich nochtans niet zo druk te maken over de modder. Wie onder de schurft zit, moppert niet over een vlooiepick. De slijkpoelen zijn tenslotte een (onbelangrijk) nevenaspect van de veel grotere 'poelen van ellende' waarin de Argentijnse paupers zoveel dieper en zoveel hopelozier wegzinken. Wat betekenen beslijkte voeten voor iemand die geen behoorlijke huisvesting heeft, geen gas, geen elektriciteit, geen stromend water, geen inkomen, geen rechten en geen verwachtingen? Ik heb in de 'ciudad oculta' een tijdlang zitten praten met een van de duizenden dode zielen uit deze miserewijk, Valentin Mendoza, een innemende en opgeruimde veertiger, analfabeet en karweiganger, die als metselaarsknecht hier en daar wat pesos gaat verdienen ('zijn brood verdienen' zouden wij zeggen, maar in de slums heet dat "ganarse el puchero" zijn hutsepot verdienen). Ik heb gezien hoe Mendoza in zijn noodoptrekkje van golfplaten, samengespijkerde planken en ruw metselwerk - in de winter een tochtgat, in de zomer een broeikas - leeft samen met zijn gezin (een vrouw en vier kinderen), vijf honden, twee katten, een eend, een haan en enkele kippen, en ik was vervuld zowel van weerzin voor zijn mensonwaardige bestaansvoorwaarden als van bewondering voor zijn waardigheid, zijn levensmoed, zijn geduld, zijn vriendelijke eenvoud en spontane gastvrijheid. Ondanks alles is Mendoza geen verbitterde, geen 'desperado'. Een vreemd en vrij algemeen verschijnsel: bij deze maatschappelijke onderlaag treft men telkens weer een optimisme, een hulpvaardigheid en vriendschappelijke tegemoetkoming aan die men vergeefs bij de welstellende Argentijn zoekt.

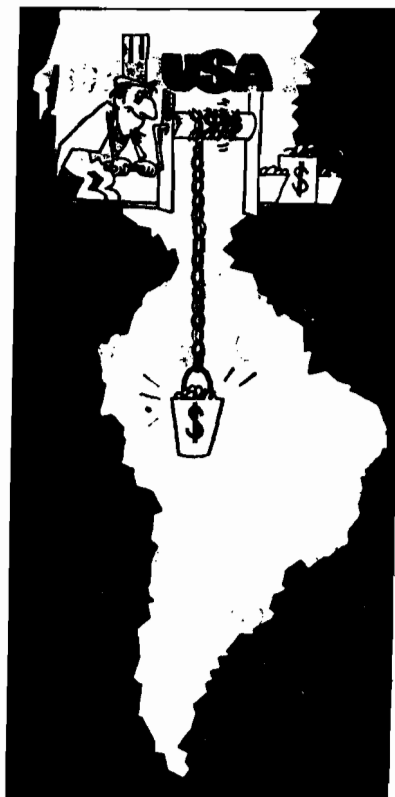
De enigen die zich werkelijk het lot van de misdeelden in de villas aantrekken zijn de (overwegend buitenlandse) priesters en sociale werkers. Zoals padre Gustavo en padre Rodolfo hebben tientallen progressieve, idealistische jonge priesters een zenuwslopend maar vruchtbaar arbeidsveld in de slums gevonden.

Dag en nacht staan zij ter beschikking van de 'outcasts' met raad en daad, met informatie, met geestelijke en morele bijstand, medische en praktische hulp, Voor hen is het woord van Christus geen ijdel woord. Zij streven er in de eerste plaats naar de 'peones esclavos' maatschappelijk bewust te maken. De leuzen op de muren van padre Rodolfo's sociaal centrum in Lugano liegen er niet om: 'El derecho de vivir no se mendiga, ise toma' (het recht op leven wordt niet afgebedeld maar genomen) en 'Los pastores que callan solo son dignos de pueblos esclavos' (de priesters die zwijgen zijn alleen maar onderdrukte volken waardig). Deze en andere slogans vindt men trouwens terug in het gestencilde informatieblad 'Nuestra Lucha', (Onze Strijd) dat door het comité onder de 'villeros' verspreid wordt. Het zouden slagzinnen uit het dagboek van Camillo Torres kunnen zijn.

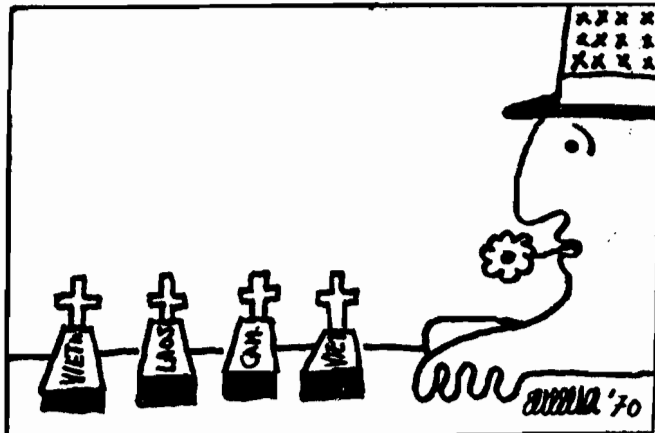
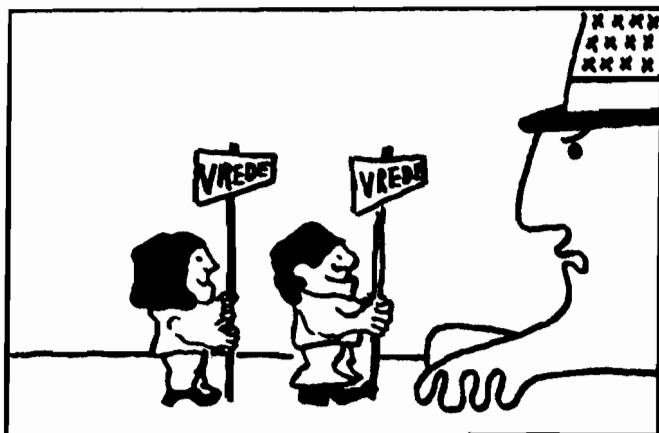
De villas zijn, alles bij elkaar, het spookbeeld van Argentinië, zoals de favellas het spookbeeld van Brazilië zijn. Zij vormen de onbekende 'achterzijde van de maan', een schrille tegenstelling met de overbelichte voorzijde, die het folkloristische gedoe van de gauchos in hun uitgestrekte estancias, de skisportcentra van Bariloche en de 'asado criollo' (de barbecue op z'n Argentijns) te zien geeft. De gebeurtenissen die zich kort na mijn vertrek uit Argentinië hebben voorgedaan - de bloedige rellen te Cordoba, de ontvoering en executie van Aramburu en de afzetting van president Onganía - hebben me dan ook niet verbaasd. Ze zijn een symptoom van de gisting en het verzet tegen sociaal onrecht, die de nieuwe politieke realiteit van heel Zuid-Amerika kenmerken.

WARD RUYSLINCK

(*) Deze beschouwingen vormen een hoofdstuk van de reportage over Argentinië die onze medewerker W.R. voor Snoecks Literaire Almanak 1971 schreef.

TUSSEN 1950 EN 1967 HEBBEN DE VERENIGDE STATEN VOOR 3,9 MILJARD DOLLAR GEINVESTEERD IN DE ECONOMIE VAN DE LANDEN VAN LATIJNS AMERIKA TIJDENS DIEZELFDE PERIODE ECHTER WISTEN DE AMERIKAANSE MONOPOLIES AAN WINSTEN EN DIVIDENTEN 3 MAAL MEER IN DE WACHT TE SLEPEN t.t.z. 12,8 MILJARD DOLLAR...

VREDESKANSEN IN HET MIDDEN-OOSTEN ?

Op het ogenblik dat wij deze regels schrijven is ingevolge de aanvaarding van het plan Rogers een wapenbestand van kracht langsheen het Suezkanaal en poogt UNO-gezant Jarring, in opdracht van de grote vier, Israël, Jordanië en Egypte (zij het op onrechtstreekse manier) tot vredesbesprekingen te brengen.

Goed zo ! Er werd een winstpunt geboekt. Doch laten wij niet te optimistisch zijn over het verdere verloop. Het is niet de eerste maal dat er een wapenstilstand wordt bekomen in het Midden-Oosten. Het diplomatieke touwtje trek rond economische en strategische belangen, de groeiende verstrengeling van Israël met de Amerikaanse politiek beletten voorsnóg duurzame oplossingen. Er doen zich voornamelijk twee moeilijkheden voor :

1. de houding van de Israëlische regering t.o.v. de ont-ruiming der bezette gebiedsdelen.
2. de houding van de Palestijnse verzetsorganisaties.

ISRAEL.

Positief is het vertrek van de Gahal-ministers uit de regering Meir, na de aanvaarding van het plan Rogers. Met het ontslag van Manahem Begin en zijn ultra's werd een nederlaag toegebracht aan het chauvinisme van de Groot-Israël-beweging, dat zelfs geen genoeg nam met de huidige grenzen en bezette gebiedsdelen.

Nochtans lijkt het vertrek van Begin en cs niet zo vreugdevol voor de regering. Het dagblad Jeruzalem Post (dat min of meer de mening vertolkt van generaal Dayan) drong er trouwens op aan, dat de Gahalpartij in de regering zou blijven, "want haar vertrek zou geïnterpreteerd worden als een bewijs, dat Israël een soepeler standpunt zou ingenomen hebben wat betreft de voorwaarden om haar veiligheid te verzekeren".

De herrie rond de zaak Goldman, de groeiende ontevredenheid van een deel der openbare mening bij het uitblijven van elk vredesperspectief heeft een grote rol gespeeld. Ter illustratie : een opiniepeiling van het travaillistische dagblad Maariv bij 600 Israëlische soldaten, gelegerd aan het Suezkanaal, reveleerde dat 60 t.h. der ondervraagden voorstander waren van een aanvaarding van het plan Rogers. Deze situatie, alsmede het isolement op internationaal vlak, bracht de regering Meir er toe het Vredesplan te aanvaarden.

Een andere factor van betekenis voor de soepelere koers der Israëlische politiek is wel de totale mislukking van het opzet het regime Nasser door commandoraiden en lucht-aanvallen op civiele en militaire doelwitten ten val te brengen. De toenemende efficiëntie van de Egyptische luchtafweer met sovjetrussische steun is hier niet vreemd aan.

In de aanvaarding evenwel van het plan Rogers door Israël zitten wolfjizers en schietgeweren. In haar verklaring voor de Knesseth onderstreepte Golda Meir "dat Israël niet zou terugkeren tot de grenzen van 4 juni 1967. Dit betekent dus duidelijk : zekere Arabische gebieden blijven onder Israelische bezetting. Meir waarschuwde eveneens voor elke actie van de Palestijnse organisaties : "iedere partij neemt de verantwoordelijkheid op zich, binnen haar eigen grondgebied, elke vijandige daad van regelmatige of onregelmatige, militaire of para-militaire groepen, tegen militaire of civiele doelwitten te verhinderen".

Ook hier is de tekst duidelijk : de Palestijnen worden

gevisieerd.

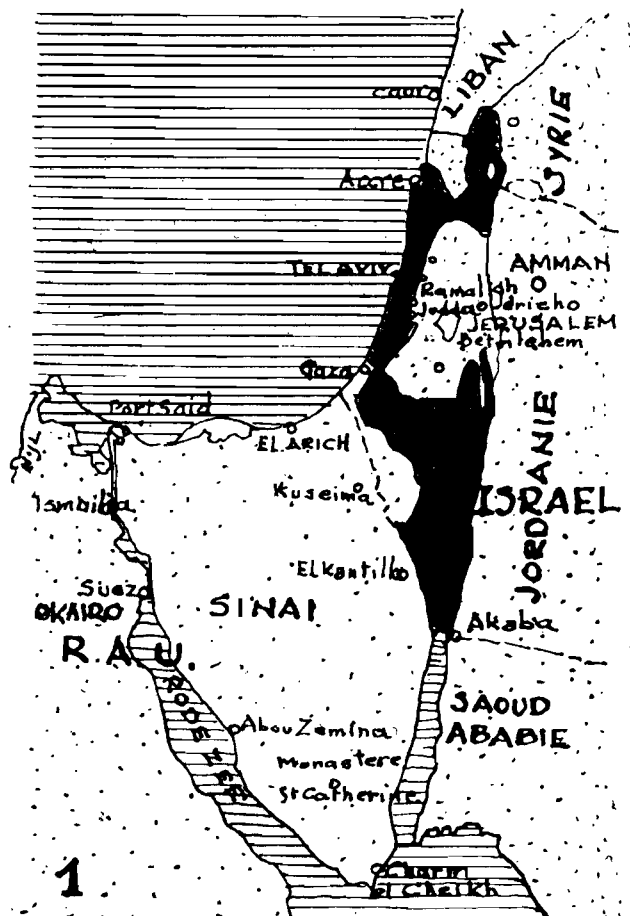
Men rekent op de Arabische landen dat zij de Palestijnse organisaties zouden muilbanden. Anderzijds wordt met geen woord gerept over het Palestijnse probleem. Een billijke regeling van het vluchtelingenvraagstuk en de erkenning van de Palestijnse natie is nochtans een conditio sine qua non voor een duurzame vrede in het Midden-Oosten. En zo belanden we meteen bij een tweede weerbarstigheid :

DE PALESTIJNSE NATIE :

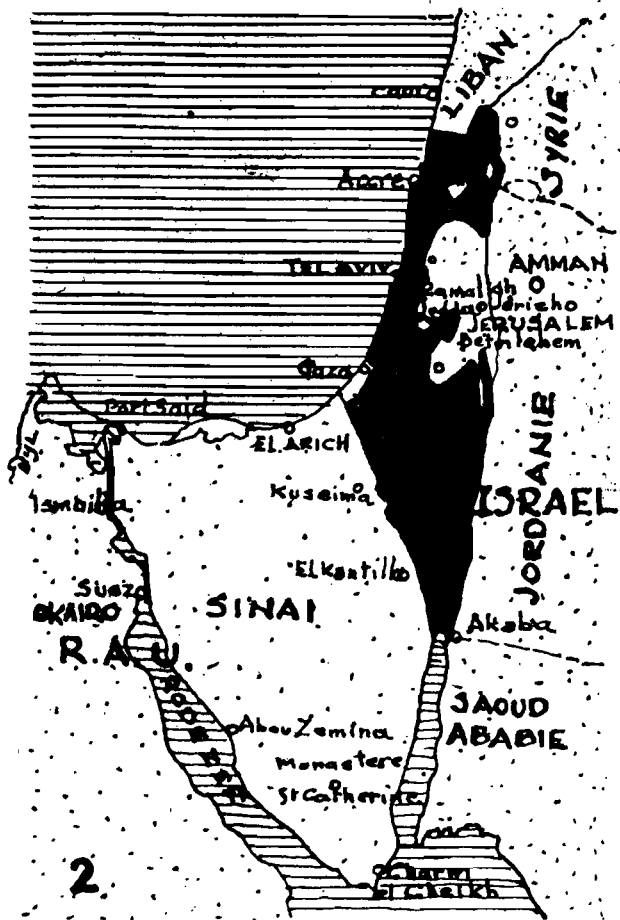
De novemberresolutie van 1967 spreekt over een "rechtvaardige regeling van het vluchtelingenvraagstuk". De evolutie na 1967 heeft echter het bestaan bewezen van een Palestijnse natie, min of meer gestructureerd en vertegenwoordigd door diverse verzetsbewegingen. De meeste onder hen verwerpen om begrijpelijke redenen het plan Rogers. Vooral Irak maakt hiervan gebruik om een hetze te voeren tegen Nasser. Het betreft hier een krisispunt in de Arabische en Palestijnse anti-imperialistische strijd. Veel zal afhangen van de eensgezindheid van Arabische progressisten en Palestijnse verzetslui om deze tijdelijke tegenstellingen te overwinnen.

Tegenover een Israël, dat vanuit een machtspositie zijn "vredesvoorwaarden" tracht te dicteren mogen de Arabische landen zich niet geplaatst zien voor de valse keuze tussen vrede en solidariteit met de Palestijnse zaak.

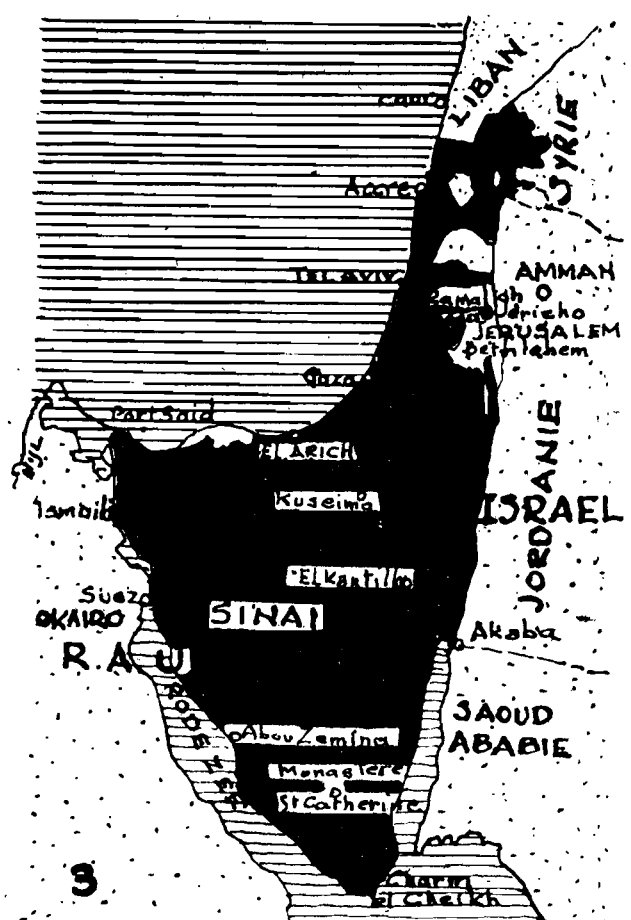
J. WOLLES.

Plan van de verdeling van Palestina opgesteld door de U.N.O. in 1947. (Dit plan is nooit toegepast geworden)

Rùle grenzen van Israël op het ogenblik van de wapenstilstand van 1949 . (einde van het eerste Israëlo-Arabisch konflikt).

Aktuele grenzen van Israël, rekening houdend met de bezette gebieden vanaf 10 juni 1967.

W.DUITSLAND T.O.V. DE U.S.S.R.

92 t.h. van de West-Duitse burgers staan, aldus een opinie-onderzoek van het Wickert-Instituut te Tübingen, gunstig ten overstaan van een verzoening met de Sowjet-Unie. 5 t.h. van de ondervraagde personen vinden die verzoening nutteloos en 3 t.h. hebben geen mening.

In 1966 waren -aldus een toen gevoerd onderzoek- slechts 85 t.h. van de Duitsers voorstanders van dergelijke overeenkomst.

NOORD- EN ZUID-KOREA

De regering van Noord-Korea heeft eind juni een verklaring bekend gemaakt, die de 20ste verjaardag van de Koreaanse oorlog kenmerkte, en waarin zij zich bereid verklaart "een confederatie tussen Noord en Zuid te aanvaarden zonder een verandering in de sociale systemen". Deze overgangmaatregel zou gevolgd worden door vrije verkiezingen die over de unificatie van het land zouden beslissen. Deze zouden echter pas kunnen beschouwd worden 'na de terugtrekking van de imperialistische Amerikaanse agressor'.

WERELDGROEI

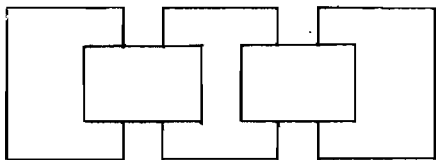
Indien de jaarlijkse bevolkingstoename met 1,9 t.h. zoals nu blijft stijgen dan zal de wereldbevolking in de komende 39 jaar verdubbelen. Volgens het statistisch jaarboek van de UNO van 1969 zijn er voor het ogenblik 3.483 miljoen mensen op deze aardbol. Tijdens de laatste 5 jaren kwamen er 300 miljoen mensen bij.

De statistieken van de UNO openbaren verder dat de brutowereldproductie (industrie en landbouw) in 1970 een volume van 2,7 hoger dan in 1950 zou bereiken, daar waar de bevolking in deze periode met 1,4 toenam.

ZWEDEN - VIETNAM ...

M. Ulov Stroh, secretaris-generaal van het Zweeds Rode Kruis, heeft de natuur van de humanitaire hulp van Zweden aan Noord-Vietnam tijdens het budgetjaar 1970-1971 bekend gemaakt. Deze hulp die 35 miljoen kronen bedraagt zal zich als volgt verdelen : kleren en stoffen (25 miljoen) ; papier (5 miljoen) ; medische uitrusting en geneesmiddelen (4,2 miljoen) - deze zijn gedeeltelijk voor de Universiteit van Hanoi bestemd - gecondenseerde melk

CIJFERS

DE AMERIKAANSE BEDRIJVEN IN EUROPA GENIETEN VAN ONAANVAARDBARE FIS- CALE PRIVILEGES.

HET LAATSTE NIET GEPUBLICEERD RAPPORT VAN DE COMMISSIE J. REY.

Een aantal experts hebben, in samenwerking met twee journalisten, na jaren studie voor de diensten van de Europese commissie, een belangrijk rapport opgesteld over de Amerikaanse investeringen in Europa.

Enkele maanden na het beëindigen van dit rapport is het op heden nog niet publiek gemaakt. Het dagblad "Le Monde" dat uit dit rapport belangrijke teksten publiceerde stelt zich met reden de vraag waarom dit rapport tot op heden niet werd gepubliceerd. Het is ons eveneens opgevallen dat de Belgische pers, die nochtans regelmatig uit "Le Monde" berichten overneemt, het tot nog toe niet nodig gevonden heeft ook maar één letter uit het belangrijk artikel van hogergenoemd blad over te nemen.

De reden hiervan is duidelijk. Met dit rapport wordt een jarenlange politiek die door de Westerse regeringen wordt gevoerd ernstig in vraag gesteld.

Minister Rey heeft het niet nodig geoordeeld bedoeld rapport voor zijn vervanging te publiceren. Hij heeft de beslissing hiervoor overgelaten aan zijn opvolger. We mogen ons terrecht afvragen of men het inzicht heeft dit rapport ergens onder het stof te begraven.

We hopen dat onze volksvertegenwoordigers er echter een andere mening op nahouden en over deze kwestie de regering zullen interpereren en zodoende voldoende ruchtbaarheid geven aan dit belangrijke probleem.

Intussen houden we eraan voor onze lezers enkele uittreksels te publiceren van de teksten die in "Le Monde" van 23 juni 1970 verschenen.

EEN ACTIEF VAN 36 MILJARD DOLLAR.

Einde 1968 bezaten de Amerikaanse ondernemingen in de landen van de Europese gemeenschap een actief van 9 miljard waarvan drie vierden bestonden uit directe investeringen die hun toelieten de bedrijven werkelijk te controleren.

De "inventaris waarde" vertegenwoordigt echter slechts de helft van de marktwaarde, wat de werkelijke Amerikaanse bezittingen op 18 miljard brengt. De waarde van de bedrijven die de Amerikaanse filialen controleren zouden ongeveer het dubbel zijn van het actief die deze bezitten. Men komt dus tot de conclusie dat de 9 miljard dollar ongeveer gelijk staan met een werkelijke waarde van ongeveer 36 miljard.

Het is van groter belang de verdeling per sector te kennen dan het volume van de investeringen: het deel van de Amerikaanse filialen in de elektronische industrie bedraagt 80 t.h. in de titaan bioxyde 40 t.h. en in de autonijverheid 30 t.h. Ook in de traditionele industrie (voeding, metaal, papier enz.) stijgt de Amerikaanse invloed.

TUSSEN 7 A 25 t.h. VAN DE GLOBALE INVESTERINGEN.

In hun geheel bedragen de Amerikaanse investeringen in Europa van 7 tot 25 t.h. (naargelang het land). Deze zijn echter geconcentreerd in zekere zones en sectoren.

Wat in het rapport opvalt is de wijze van financiering: De Amerikaanse ondernemingen gebruiken in hoofdzaak Europese spaargelden om hun investeringen te financieren. Zo merkt men - zo vermeldt het rapport - dat buiten hun markten, hun arbeiders, hun kaders, (tenminste tot een zeker niveau) de Europese landen eveneens hun spaargelden ter beschikking stellen van de Amerikaanse investeerders. Deze gelden laten toe belangrijke materiele voordelen te boeken die toelaten bestendig hun actief te verhogen." De financiële opbrengst, voortkomende van de Europese markten van de Amerikaanse ondernemingen bedroegen 447 miljoen dollar in 1959 en bereikten in 1967 (laatst gekende cijfers) 2600 miljoen.

In het geheel van de Amerikaanse investeringen in Europa is het deel dat afkomstig is uit de Verenigde Staten gedaald van 25,5 t.h. in 1959 tot 16,1 t.h. in 1967 terwijl dit voortkomende van Europese spaargelden gestegen is van 29 t.h. in 1959 tot 47 t.h. in 1967.

Terzelftertijd verminderde het procent op de winsten dat terug in Europa gereïnvesteerd werd van 15,9 t.h. tot 8,9 t.h. en steeg het deel van de winsten dat terug naar de V.S. uitgevoerd werd.

In amper twee of drie jaar tijd na de eerste investeringen zijn de Amerikaanse filialen in staat volledig af te zien van financiële tussenkomsten uit de Verenigde Staten.

EEN FIRMA ALS GENERAL MOTORS HEEFT IN DE
LAATSTE TWINTIG JAAR GEEN DOLLAR MOETEN
UITGEVEN OM HAAR INVESTERINGEN IN HET
BUITENLAND TE VERWEZENLIJKEN.

Het rapport maakt ook bekend dat de Europese gelden aan de Amerikaanse ondernemingen niet alleen toelaten hun bedrijven op te richten of uit te breiden maar eveneens Europese ondernemingen op te slorpen. bv. Bull. Ferrania, Simca, Dea enz.

Een tweede onrustwekkend aspect : de Amerikaanse ondernemingen slagen er in de fiscale verplichtingen waaraan zij onderworpen zijn in Europa te beperken. Enerzijds door van de nationale autoriteiten rechtstreeks fiscale gunsttarieven te bekomen.

Meestal wordt een speciale techniek, de "Taxe Haven Company" (THC) toegepast. Deze bestaat er in de zetel van de maatschappij op te richten in kleine landen waar het de Amerikaanse ondernemingen mogelijk is de tekortkomingen en de tegenstellingen van de fiscale wetgeving van de verschillende Europese landen in hun voordeel om te buigen.

PRIVILEGES ZELFS OP DE INKOMSTENBELASTING.

Het rapport vestigt de aandacht op het feit dat de fiscale voordelen die aan de Amerikaanse ondernemingen toegekend worden betrekkelijk hoog liggen. Deze conventies worden niet alleen afgesloten op het vlak van het zakencijfer van de onderneming maar ook op het vlak van het Amerikaans personeel.

Volgens het verslag schijnt het in België heel normaal te zijn dat voor de bestuurders van de Amerikaanse ondernemingen ook wat hun persoonlijke belastingen en inkomsten betreft, speciale overeenkomsten worden vastgelegd.

In het rapport wordt de nadruk gelegd op het feit dat dit voor de Europese landen een belangrijk verlies aan fiscale inkomsten betekent maar tevens wordt onderlijnd dat de Europese ondernemingen, op concurrentieel vlak, hier aanzienlijk benadeeld worden.

EEN DERDE ABNORMAAL ELEMENT.

Een derde element waarop de aandacht gevestigd wordt is de "subside-strijd" die de ZES onder elkaar voeren om Amerikaanse ondernemingen aan te trekken. Het gaat hier om praktijken waarbij de Europese gemeenschapsgelden worden gebruikt om de rijkste en machtigste ondernemingen van de wereld te subventioneren.

De Europese landen, leden van de E.E.G., voeren hier onder elkaar een onverbidelijke strijd.

De Amerikaanse ondernemingen weten uit deze concurrentie het maximum aan voordelen te halen.

Ondanks het feit dat deze subventionen niet van beslissende aard schijnen te zijn voor de Amerikaanse investeerders, genieten zij tussenkomsten die 30, 50 en zelfs 70 t.h. van de kosten van het project bedragen.

Een ander aspect dat niet mag vergeten worden is het feit dat, op enkele uitzonderingen na, de Amerikaanse filialen hun producten niet naar de V.S. exporteren om geen concurrentie te voeren met de moedermaatschappij. Zo dit in principe normaal lijkt dan blijkt het dat verdere snelle en aanhoudende Amerikaanse investeringen in Europa het commercieel evenwicht tussen Europa en de Verenigde Staten aanzienlijk zal bemoeilijken.

ASSOUAN - DAM

In november 1954 werd de beslissing de Sadd-El-Aali (of grote dam) te bouwen door president Nasser in een rede bekend gemaakt.

De voorbereidende werken werden in 1955 begonnen en het derivatiekanaal werd op 14 mei 1964 ingehuldigd in aanwezigheid van Nikita Kroutchev.

President Nasser verklaarde naar aanleiding van deze inhuldiging : "Er bestaat geen enkele plaats op de wereld die het beeld kan weergeven van de glorierijke strijd van de hedendaagse Arabische mens als deze site waar wij ons nu - t.o.v. de hogedam van Assouan - bevinden."

De bouw van de dam kostte 400 miljoen pond (52,8 miljard BF) waarvan 1/3 onder vorm van leningen in "bijzonder gunstige omstandigheden" - aldus het Egyptisch staatshoofd zelf - door de Sovjet Unie werd afgestaan

De Sowjet financiële hulp werd in twee tijden toegestaan : een eerste lening in 1958, van 35 miljard Egyptische pond (ca 4,3 miljard f) werd reeds terugbetaald ; een tweede lening in 1969 van 78 miljoen Egyptische pond (ca 10 miljard f) moet terugbetaald worden vanaf het ogenblik van de voltooiing van de dam. Duizend technici leiden de werken in samenwerking met verschillende honderden Russische ingenieurs. Twee- en twintigduizend arbeiders, vnl. Nubiërs, hebben aan de voltooiing van deze reuze-arbeid meegewerkt.

Van nu af aan heeft de Sadd-El-Aali, met zijn 110m hoogte 980m breedte en 3.600 m lengte - op 7 km van de vroegere Assouan-dam ; het gehele landschap van Opper-Egypte grondig veranderd. De overstroming van Nubië heeft het ontstaan geschonken aan het tweede grootste artificiële meer van de wereld : het "Nassermeer" met 157 miljard kubieke meter water, strekt zich op 500 km uit ten noorden van Assouan.

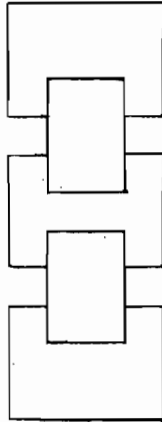
Voor Egypte, wiens bevolking sinds 1952 verdubbelde, laat de dam van Assouan toe het nationaal inkomen in sterke mate te verhogen : in 1968 droeg het er toe bij met 85 miljoen Egyptische pond, en men verwacht dat zijn bijdrage in de toekomst 250 Egyptische pond per jaar zou bereiken.

Op het landbouw-vlak heeft zijn bouw vnl. bijgedragen tot een regularisatie van het debiet van de Nijl, aldus de risico's van overstroming of verdorring aanzienlijk verlagend. De dam zal eveneens de uitbreiding van de bebouwbare oppervlakte vergroten en aan 1.300.000 feddans 650.000 hectaren grond geven. 400.000 supplementaire hectaren zullen omgevormd kunnen worden in rijstvelden.

Wat betreft de industrie zullen de weldaden zich vnl. in de toekomst op uiterst gevoelige wijze manifesteren. Met de voltooiing van haar 12e turbine, zal de hydro-elektrische fabriek - één van de voornaamste van de wereld, een productie van 10 miljard kilowatt/uur per jaar, het dubbel van de totale energiecapaciteit van het ganse land nu, voortbrengen.

Het transport van deze energie aan lage prijs tot beneden-Egypte is reeds verzekerd.

Er resten enkel nog een weg en een haven te bouwen.

Marcelino dos Santos.

Dr. Agostinho Neto

Amílcar Cabral.

Drie rebellen in het Vatikaan

DE INTERNATIONALE CONFERENTIE VOOR SOLIDARITEIT MET DE VOLKEN VAN DE PORTUGEESE KOLONIEN (Rome, 27-29 juni 1970).

De straten en gebouwen van Rome zijn in de loop der eeuwen de stille getuigen geweest van vele congressen en van de meest uiteenlopende vergaderingen.

Ook deze keer was het zo. Terwijl enkele duizenden "traditionalisten" vanuit de kerk Santa Maria Maggiore naar het St. Pietersplein trokken om te protesteren tegen de liturgische en andere vernieuwingen in de kerk, trokken een paar honderd vertegenwoordigers en waarnemers van 177 organisaties uit 64 landen naar het Romeinse congressenpaleis om hun steun aan de bevrijdingsbewegingen in de Portugese koloniën uit te drukken.

En daar terug werden de deelnemers geconfronteerd met de pluriformiteit van de bijeenkomsten die in dat congressenpaleis worden gehouden. Daar waar amper twee weken geleden de Nato nog bijeengekomen was, waartoe ook Portugal behoort en erdoor gesteund wordt, kwamen nu mensen bijeen uit de verschillende "blokken" en strekkingen om de politiek van Portugal te veroordelen en om hun solidariteit te betuigen met de mensen uit de Portugese koloniën die strijden om hun vrijheid en onafhankelijkheid.

Het was het eerste grote internationale congres in dit verband en speciaal georganiseerd in Rome om niet alleen de socialistische en communistische wereld erbij te betrekken maar ook de christelijke groepen en wat men gewoon is te noemen de "westerse" wereld.

Het initiatief hiervoor ging uit van de drie bevrijdingsbewegingen en het werd praktisch georganiseerd door de linkse partijen in Italië, alle vakbewegingen en ook door de katholieke arbeidersbeweging alsmede de jongerenorganisatie van de Democrazia Cristiana.

Zoals reeds gezegd namen 177 organisaties uit 64 landen deel aan het congres. De meest diverse strekkingen waren er vertegenwoordigd. Het feit dat er vertegenwoordigers waren van de Palestijnse vluchtelingenorganisatie Al Fatah van de bevrijdingsfronten van Zuid-Vietnam, Cambodja, Laos, Rhodesie en Zuid-Afrika wees erop dat men niet alleen gekomen was om zijn sympathie met de bevrijdingsbewegingen uit de Portugese koloniën uit te drukken, maar ook met de bedoeling het thema van dit congres uit te breiden tot alle bevrijdingsbewegingen in de wereld. Op deze pogingen komen we straks nog terug wanneer we het hebben over de innerlijke spanningen in het congres.

Naast deze bevrijdingsorganisaties waren heel wat Angola-comités uit diverse landen aanwezig. De verschillende vredesbewegingen vooral uit de communistische landen, en de organisatie voor Afrikaanse eenheid en leden van de UNO commissie voor dekolonisatie. Hoewel heel wat christenen aan de conferentie deelnamen, toch waren er niet zo heel veel vertegenwoordigers van christelijke organisaties. Blijkbaar heeft men onvoldoende inspanningen gedaan om die uit te nodigen. De Belgische commissie "Rechtvaardigheid en Vrede" waarvan Kardinaal Suenens voorzitter is en August Cool uitvoerend voorzitter, was uitgenodigd omdat haar eerste nationaal congres in november 1969 op initiatief van Kan. Houtart een motie had aangenomen van solidariteit met de volken van de Portugese Koloniën. Schrijver dezes, die als directeur van Broederlijk Delen lid is van het Bureau van de Nationale Commissie "Rechtvaardigheid en Vrede" werd als waarnemer naar de conferentie gestuurd. Vanuit België waren ook aanwezig: Mevr. Blum van socialistische zijde, de heer Lecointre directeur van het tijdschrift "Culture et Développement" (UCL-Leuven) en een student van de UCL, die meegewerkt heeft aan een frans-talige brochure over de Portugese koloniën. Er waren ook een aantal ambassades van Afrikaanse landen ingegaan op de uitnodiging om een waarnemer naar het congres te sturen. De pers (de fotografen liepen mekaar bijna omver) toonde heel veel belangstelling voor dit gebeuren. Een groep van de Nederlandse Vara-omroep en een televisieploeg van het interkerkelijk Ikor-programma zorgden ervoor dat het Nederlandse publiek vrij uitvoerig en snel werd ingelicht.

Het congres zelf kende een te klassiek, mat en vaag begin: een halve dag werd nutteloos besteed aan het voorlezen van een eindeloze reeks telegrammen en boodschappen van Nasser, Yasser Arafat, Prins Sihanouk van Cambodja, van de staatshoofden van Mauretanië, Soedan, Guinée, Congo-Brazzaville, Irak, Ceylon, Dahomey, Burundi, enz. Ook de aartsbisschop van Conacry stuurde een boodschap van sympathie. En ondertussen werden reeds pogingen ondernomen om een pauselijke audientie te bekomen voor de leiders van de bevrijdingsbewegingen.

De grote zaal van het congressenpaleis die tijdens het voorlezen van al die boodschappen voor een stuk leeggelopen was, kende een volle bezetting, toen de leiders van de bevrijdingsbeweging een uitvoerig verslag gaven van de situatie in hun land en van het werk van hun beweging. Dos Santos sprak namens het FRELIMO (Mozambique) Agostinho Neto als leider van de MPLA (de volksbeweging voor de bevrijding van Angola) en Amilcar Cabral als leider van de PAIGC (Guinée Bissau). Om deze drie mannen te beschermen was gezorgd voor een indrukwekkende orde- en veiligheidsdienst; bij de grote ingang en bij elke deur van de lokalen waar de sectie-vergaderingen plaats hadden, stonden drie of vier stoere kerels van de Italiaanse communistische partij nauwkeurig de toegangsbewijzen te controleren. Het leek wat grotesk, te meer daar bij de inschrijvingen niet eens werd gevraagd naar de identiteitskaart.

De drie woordvoerders onderstreepten dat zij steeds met vredelievende middelen een oplossing hadden willen vinden en dat zij nog steeds bereid zijn met de Portugezen samen te werken, indien Portugal zijn kolonialistische politiek laat varen.

De Portugese koloniën worden eigenlijk Portugees overzees gebied genoemd. Het gaat hier niet over een woordenspel zonder inhoud. Portugal beschouwt die overzeese gebieden als echte provincies van Portugal, zodat er van onafhankelijkheid nimmer sprake kan zijn. Tragisch hierbij is dat Portugal het armste land is van Europa en met het grootste aantal ongeletterden. Bijna de helft van zijn budget gaat naar de financiering van zijn leger dat instaat voor een zogenaamde orde in de overzeese gebieden. De militaire dienst die officieel slechts 18 maanden duurt, betekent in werkelijkheid praktisch voor iedereen 4 jaar onder de wapens.

Binnen het bestek van dit artikel is het onmogelijk een uitvoerig verslag te brengen van de toestand van de bevrijdingsbewegingen. Ik had wel de indruk dat men het verst gevorderd is in Guinée-Bissau, waar twee derden van het grondgebied onder controle staan van de bevrijdingsbeweging. Wel moet worden aangestipt dat het hier enkele om agrarische gebieden gaat. De beweging beschikt reeds over een administratief en juridisch apparaat en men heeft heel wat werk gemaakt van het onderwijs en de vorming van kaders. Jammer genoeg was er geen gelegenheid tot stellen van vragen, want heel wat aanwezigen en journalisten wilden weten wat de bevrijdingsbewegingen precies vertegenwoordigen, hoe de machtsstrijd binnen de bevrijdingsbewegingen zelf, vooral in FRELIMO, verloopt en welke de kansen zijn op succes.

De bevrijdingsbeweging van Guinée-Bissau biedt wel de meeste garanties, gevolgd door de MPLA van Angola. Alles bij elkaar is Guinée-Bissau niet zo groot en zijn Angola en Mozambique veel belangrijker voor Portugal, Rhodesië en Zuid-Afrika. De echte leider van het FRELIMO (Mozambique) was er trouwens niet. Volgens de officiële versie was hij verhinderd door de krijgsverrichtingen. De leider van de beweging uit Guinée-Bissau Amilcar Cabral, sprak tijdens het congres, vaak zoniet altijd namens zijn collega's. Hij leek wel de informele leider te zijn van de vergadering. Dit was wel voor een groot deel te wijten aan het zeer combattief karakter van deze leider, die overigens ook opviel door zijn grote eerlijkheid en zin voor nuances. Hij vormde wel een sterk contrast met Neto, een zo rustig en discreet type dat men in hem moeilijk een leider van de bevrijdingsbeweging kan herkennen.

Belangrijker dan de grote toespraken was het werk van de drie commissies, waar ook de meeste spanningen naar voor kwamen. Dit commissie-werk heeft een aantal belangrijke resoluties voortgebracht.

In de commissie voor materiële hulp aan de bevrijdingsbewegingen werd sterk onderstreept dat het onmogelijk is de materiële hulpverlening te scheiden van de politieke actie. De materiële hulp krijgt pas zin wanneer zij opgenomen is in een breder kader van een grondige politieke actie. Alleen deze laatste actie kan uiteindelijk een oplossing brengen voor het probleem. Het accent in deze commissie werd niet zozeer gelegd op de noodzaak om wapens te geven. Hierover werd niet veel gesproken. Wel vernam men dat praktisch alle wapens van de Sovjet-Unie kwamen, doch verder werd hier niet op ingegaan. Uniformen komen van Zweden en rond deze kwestie werd een pittoreske discussie gevoerd die me deed denken aan een analoge uniform-kwestie binnen onze jeugdbewegingen. De klemtoon werd vooral gelegd op de noodzaak van medische en pedagogische hulp voor de bevrijde gebieden. Ook landbouwuitrusting en transport-

materiaal zijn dringend nodig. Transportmogelijkheden blijken wel eens belangrijker te zijn dan wapens. In dit perspectief is de hulp te plaatsen die Broederlijk Delen zal geven aan twee concrete projecten in Guinée-Bissau voor medische en pedagogische hulp die in de commissie vertegenwoordigd waren, hebben concrete beloften gedaan inzake materiële hulpverlening. Daar werd ook de check van 3.000 gulden overhandigd afkomstig van de hongerstaking op het FAO-congres in Den Haag.

DE POLITIEKE COMMISSIE heeft aan het congres drie resoluties voorgelegd die een drievoudige isolatie van Portugal beogen: de militaire isolatie waardoor Portugal beroofd moet worden van de steun van de overige Natolanden, de politieke isolatie, waardoor Portugal moet uitgesloten worden uit de UNO (De Unesco heeft reeds het besluit genomen Portugal niet meer uit te nodigen op haar vergaderingen) en tenslotte de economische isolatie waardoor het Portugal onmogelijk moet worden o.m. de stuwdam van Cabora Bassa te realiseren, die op zichzelf genomen wel een interessant ontwikkelingsproject is (5 elektriciteitscentrales en irrigatie van 1.500.000 ha), doch in feite een politiek doel heeft, nl. de versterking van de as Portugal, Rhodesië en Zuid-Afrika, en de massale invoer van blanken (vooral Portugezen) in dat gebied van Mozambique, waar de stuwdam gepland is. De Zweedse en de Italiaanse firma's hebben zich reeds teruggetrokken.

Deze drievoudige isolatie zal volgens het congres slechts mogelijk worden, indien de grote massa hiervoor gemobiliseerd wordt en drukking uitoefent op de politiciers. Als een tegenvoorbeeld werd de uitslag van de recente verkiezingen in Engeland aangehaald. Men kon moeilijk aannemen dat ondanks de vele nieuwe jonge kiezers, die nog talrijker dan gewoonlijk waren omwille van de verlaging van de kiesleeftijd, toch voor een partij werd gestemd, die een voor Portugal en Zuid-Afrika gunstiger koers zal varen.

In DE JURIDISCHE COMMISSIE werd gepleit voor een internationale juridische erkenning van de drie bevrijdingsbewegingen. Men vond hiervoor de nodige argumenten in de vele UNO-veroordelingen van het kolonialisme. Zoals de zaken er nu voor staan, mogen de leiders van de drie bewegingen zelfs het grondgebied van Frankrijk niet be-

Al deze resoluties zijn het resultaat geweest van vaak geanimeerde discussies. De laatste dag waren de spanningen zo groot dat bij het voorbereiden van de slottekst de journalisten niet eens aanwezig mochten zijn.

De onderlinge verdeeldheid van de Afrikaanse landen had als gevolg dat de "Organisatie van Afrikaanse eenheid" een vlag is die de lading zeker niet dekt. Vervolgens wou vooral het communistisch blok alle vrijheidsbewegingen waar ook ter wereld te pas en te onpas bij de besprekingen betrekken. Al deze pogingen zijn verijdeld geworden door de leiders zelf van de bevrijdingsbewegingen, die heel duidelijk stelden dat het hier een congres gold voor solidariteit met de volken van de Portugese koloniën en dat steun van om het even wie welkom is, doch dat men voor de andere kwesties aparte congressen moet beleggen. Lange discussies werden ook gevoerd toen men het over de Nato had. De leiders van de bevrijdingsbewegingen waren wel heel fel in het veroordelen van de Nato, in zoverre de Natolanden het mogelijk maken dat Portugal de oorlog kan blijven voeren, doch wilden niet ingaan op een veroordeling van de Nato als dusdanig. Of de Nato al dan niet moet blijven bestaan is onze zaak niet, zegde

Cabral namens de bevrijdingsbewegingen. Bij de Natolanden kwam België nergens ter sprake. De Belgische wapenleveranties leken de moeite niet waard om vermeld te worden in vergelijking met de wapenleveringen van de ander Natolanden.

Het kwam zelfs niet tot een veroordeling van Spanje. Een Spaanse verzetsbeweging legde zich uiteindelijk neer bij de visie van Cabral, die zei uit goede bron vernomen te hebben dat Spanje zich niet op een 'officiële' wijze wil solidair verklaren met de politiek van Portugal, ook al gebeurt dit om opportunistische redenen.

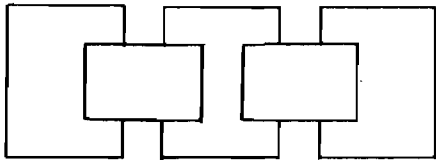
Ook tot een duidelijke motie i.v.m. de Portugese deserteurs kwam het niet. Sommigen waren voor een heel sterke steun aan deze mensen, terwijl anderen met aan het hoofd van de Franse communisten beweerden dat iedereen in het leger moet blijven om het van binnenuit te ondermijnen.

Uit dit alles blijkt dat mensen die zich rond éénzelfde tafel scharen en uiteindelijk éénzelfde visie hebben rond fundamentele doelstellingen over één bepaald probleem, toch ernstige meningsverschillen kunnen hebben i.v.m. de strategie en de te gebruiken middelen. Die verschillende meningen werden echter in een vrij serene sfeer geuit. En wanneer de leiders van de bevrijdingsbewegingen hun mening met klem hadden verdedigd, had iedereen hier eerbied voor en werden allerlei amendementen ingetrokken. Uiteindelijk kwam men tot een praktisch unaniem onderschreven tekst, die voor sommigen te vaag en voor anderen de enige mogelijke, realistische was.

Alles bij mekaar heeft dit congres de grote verdienste gehad veel mensen te betrekken rond een rechtvaardige strijd van de volken uit de Portugese koloniën tegen Portugal. En zo groeit stilaan ook een publieke opinie. Hoopvol is ook het feit dat de jongere generatie in Portugal en niet in het minst de jonge clerus in Portugal een gans andere houding aanneemt dan het episcopaat. Op het congres zelf waren enkele Portugese jongeren, waaronder één dei vijf jaar seminarie achter de rug had en die omwille van zijn houding samen met vele anderen uit het seminarie was verwijderd. Zij getuigden dat er nu geleidelijk aan een evolutie moet mogelijk zijn.

En wat vooral deze internationale conferentie in de grote massa-media heeft gebracht is de pauselijke audientie verleend aan de drie leiders, een paar dagen na het congres zelf. Een week lang hebben alle kranten, radio- en TV-stations het gehad over de spanning tussen het Vaticaan en Portugal. Deze audientie is van grote betekenis geweest voor alle Afrikaanse landen en welke officiële uitleg er ook aan gegeven is geweest, voor iemand die tussen de regels weet te lezen, is het overduidelijk dat hierdoor een morele steun is gegeven aan mensen die lijden onder het onrecht en die strijden voor een meer menswaardig bestaan. Op het congres zelf is meermalen de wens uitgedrukt dat dergelijke morele steun van de paus en de kerk verwacht werd. Door die audientie zijn een aantal interviews en artikelen in de pers verschenen, ook bij ons, die anders nooit zouden zijn verschenen.

Hopelijk wordt dit congres gevolgd door andere en meer belangrijke stappen. In dit opzicht kunnen de verschillende nationale commissies van "Rechtvaardigheid en Vrede" en alle andere groepen in de onderscheiden Nato-landen heel wat doen.

ATOOMBOMMEN OP VIETNAM ?

Peter Dale Scott schrijft in "The New York Review of books" van 18/6/70 : "Gezien in de kontekst van voorafgaande eskalaties van de VS geven zowel het Cambodjaanse avontuur als de ontwikkeling van de 'Vietnamisering' aanleiding tot grote verontrusting. Er is nu geen regering in de VS met de wil of de macht een vermindering van onze operaties in Zuidoost Azië door te drijven. Integendeel, deze operaties hebben wat intensiteit betreft reeds de uiterste grenzen bereikt van wat redelijkerwijze nog een 'beperkte oorlog' genoemd kan worden."

En het einde is nog niet nabij, want het ziet er naar uit dat Nixon voor het einde van het jaar voor grote problemen geplaatst zal worden :

1. Ondanks de zeer verhevigde luchtaanvallen op Laos zijn de Zuidlaotiaanse steden Attopue en Saravane zonder moeite in handen gevallen van Laotiaanse en Vietnamese bevrijdingstroepen. Velen zijn er van overtuigd dat zij - als zij dit zouden willen - in enkele weken grote delen van de rest van Laos zouden kunnen bezetten.

2. Alle berichten voor een vertraging met een jaar voor de akties van Noord-Vietnam en het Bevrijdingsfront tengevolge van het Amerikaans-Zuidvietnamees optreden in Cambodja worden met klem tegengesproken door het Bevrijdingsfront, dat slechts van een vertraging van drie maanden spreekt.

3. Destijds heeft president Johnson met een Amerikaanse troepenmacht van 550.000 man in Zuid-Vietnam een nederlaag als bij het Tet-offensief niet kunnen voorkomen. Het is duidelijk dat Nixon, die door de uitbreiding van de oorlog met Cambodja in twee maal zo groot gebied en met veel minder troepen (in november 378.000 man) moet opereren, zich militair in een uiterst kwetsbare positie heeft geplaatst.

Peter Dale Scott meent dan ook : geruchten en aanwijzingen in Washington over het gebruik van taktische nucleaire wapens schijnen niet langer fantastisch te zijn.

Ook de Amerikaanse kinderarts Benjamin Spock heeft in Engeland de waarschuwing laten horen dat Amerika wel eens nucleaire wapens in Indo-China zou kunnen gaan gebruiken.

Een derde waarschuwing hierover is te vinden in de in Londen verschijnende periodiek "Vietnam International" (mei 1970) onder de kop : "Nucleaire dreiging".

"Als Nixon voortgaat met het zoeken naar een militaire overwinning zoals hij heeft gedaan zowel voor als na zijn ambtsaanvaarding als president, dan moet er met een vreselijke mogelijkheid rekening gehouden worden. In het voorjaar 1971, en mogelijk zelfs eerder, zal het mogelijk zijn dat hij de militaire positie van de vijand niet heeft vernietigd en zal hij zich geplaatst zien tegenover het probleem een uitgestrekt gebied met te weinig troepen te moeten bedwingen. Het is mogelijk dat hij in de verleiding zal gebracht worden gebruik te maken van een wapen dat nog niet in Vietnam is gebruikt, en sinds 1945 niet meer is gebruikt : de nucleaire wapens."

Er zijn 5.500 nucleaire wapens beschikbaar in Zuidoost-Azië, op vliegdekschepen en opgeslagen in Thailand. Het gebruik van kleine taktische nucleaire wapens langs de lange grens van Zuid-Vietnam zal een grote verleiding zijn voor de man die al eerder blijk heeft gegeven ze te willen gebruiken, in Korea en in Vietnam in 1954 toen Dien Bien Phu op het punt stond te vallen.

"EEN KAMPAGNE TEGEN HET GEBRUIK VAN NUKLEAIRE WAPENS IN INDO-CHINA MOET ONMIDDELIJK BEGINNEN. HET ZAL VAN WEINIG NUT ZIJN DIT TE DOEN ALS ZE AL ZIJN GEBRUIKT.

IN DEZE ZAAK ZIJN VOORAL DE LANDEN VERBONDEN MET DE VS VAN GROOT BELANG : DE NATO-LANDEN, AUSTRALIE, NIEUW-ZEELAND EN JAPAN.

DE REGERINGEN VAN DEZE LANDEN MOET NU GEVRAAGD WORDEN DUIDELIJKE EN OPENLIJKE VERKLARINGEN TE DOEN DAT ZIJ HET GEBRUIK ERVAN ZULLEN VEROORDELEN."

G. Schmidt.

Nixon's vredesengelen in aktie in Vietnam.

DE USA IN HET ROOD-WIT-GROEN

Bij de 100.000 Amerikanen van Italiaanse oorsprong kwamen in de loop van de maand juli bijeen in het centrum van New-York en dit onder het standbeeld van de ontdekker van Amerika, de heer Christoffel Columbus, om te protesteren tegen "vervolgingen" waarvan zij het slachtoffer zouden zijn. De betoging werd georganiseerd tegen het F.B.I. (tegenhanger van onze B.O.B.) om reden van het onderzoek dat het op dit ogenblik voert in de Italiaanse middens te New York, als gevolg van de arrestatie van Joseph Colombo (naamgenoot van de reeds vroeger genoemde "ontdekker" dus). Deze heer wordt door het Ministerie van Justitie beschuldigd aan het hoofd te staan van één van de vijf "families" van de Amerikaanse Mafia.

DE USA IN HET ZWART

"Voor de eerste maal sinds Woodrow Wilson, hebben wij een regering die men met rede anti-zwart kan noemen" aldus E.H. Stephen Spottswood, bisschop van de kerk van Sion en voorzitter van het Bureau van de N.A.A.P.C. (de Nationale Vereniging voor de Vooruitgang van de Kleurlingen). De E.H. Spottswood, die zich tot het 61e congres van de vereniging richtte, beschuldigde de regering Nixon een "berekende politiek gericht tegen de noden en wettelijke aspiraties van de voornaamste minderheid van zijn volk" te volgen.

Hij richtte zich eveneens tegen het racisme van de blanken én de zwarten die het eenheidswerk door het NAAPC begonnen, ondermijnen.

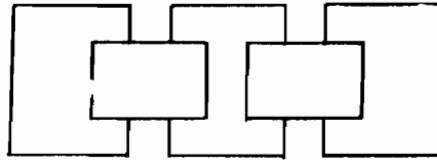
DE USA IN HET ZWARTST

Het parlement van de staat Louisiana heeft de motie verworpen van de enige kleurling die lid is van dit parlement nl. van de heer Ernest Morial. De vraag bedroeg de afschaffing van de melding van het ras (van de bloedgever) op de flacons van bloedplasma in de publieke hospitalen. M. Morial deed opmerken dat deze, vermelding, i.t.m. de regels van het Ministerie van Gezondheid een afschaffing van de federale subsidies (50 miljoen dollar) als gevolg kon hebben. Naar aanleiding van dit debat verklaarde de heer Archie Davis 'eveneens lid (zij het een blank) van de vergadering : "Ik verkies mijn familie te zien sterven dan haar met 1 druppel zwart bloed te zien. Het ministerie van gezondheid is van de top tot de basis één communistische organisatie. Zij wil bloed van blanken verwisselen met dat van zwarten."

Foei, wat een contestant !

De biezonderste kracht van het militarisme zijn de kapitalisten van de wapennijverheid.

Z.E.P. Stratmann

CENTRUM VOOR UNO-RECHT.

INDIVIDUEEL VERWEER IN DE UNO TEGEN SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS : POLITIEKE SPEELBAL ?

Op 22 juli werden in een Brussels Hotel getuigenverhoren afgenomen door de "Werkgroep belast met het onderzoek naar de behandeling van politieke gevangenen en gevangenen vrijheidsstrijders in Zuidelijk Afrika", die op doorreis was in Europa. Deze werkgroep werd in maart 1967 in het leven geroepen door de UNO-kommissie van de Rechten van de Mens. Zij is samengesteld uit een aantal vooraanstaande specialisten zoals uit alle werelddelen, met name : Dhr. Ibrahim Boye, permanente vertegenwoordiger van Senegal bij de UNO, N.N. Jha, van de permanente missie van Indië bij de UNO, Luis Marchand-Stens, professor in internationaal recht uit Perou, Felix Armacora, professor in publiek recht aan de Universiteit van Wenen, Branimir Jankovic, Professor in internationaal recht en rector van de universiteit van Belgrado en Mr. Waldron-Ramsey, advocaat uit Tanzanië.

Naar aanleiding van deze bijeenkomst zou ik hier enkele overwegingen willen neerschrijven omtrent de mogelijkheden die aan individuen geboden worden om een schending van rechten van de mens ter kennis te brengen aan de UNO. Het bestaan van een dergelijke mogelijkheid zelf is voor de benadeelde partikulier van het grootste belang. Het volstaat immers niet "rechten van de mens" formeel te erkennen, door ze bijvoorbeeld in verdragen op te nemen of in verklaringen plechtig te bevestigen. Ze worden pas effectief voor alle wereldburgers als het genot ervan gewaarborgd is, hetzij nationaal of waar zelfs de eigen staatsmacht faalt, op internationaal vlak.

Op wereldniveau werd op dit terrein echt niet veel bereikt : zelfs de garantieprocedures uit verdragen, die onder UNO auspiciën tot stand kwamen en die bij uitzondering wel de vereiste ratifikaties bekwamen om in werking te treden, worden door de regeringen naar eigen politiek goeddunken tegen een nalatige medeverdragsstaat aangevend en niet in het belang van de slachtoffers van de schending, dit zijn de onderdanen van deze staat. Ook het Internationaal Gerechtshof mag geen individuele klachten onderzoeken.

Er blijft de benadeelden bijgevolg niet veel meer over dan de hoop voor hun geval de belangstelling te wekken van de wereldopinie. En welk internationaal forum zou hiertoe

beter geschikt zijn dan de UNO, die door haar prestige alleen reeds de regering van de schuldige staat tot beter inzicht zou kunnen brengen.

Gelijk wie kan dus, wanneer hij oordeelt het slachtoffer te zijn geworden van een schending van algemeen erkende rechten van de mens, een schrijven of "petitie" tot de UNO richten, opdat deze het bestaan van de schending zou kunnen onderzoeken.

Maar hier houdt de gelijkheid ook op : wat daarna volgt kan wel voor een bewoner van Angola of voor een Zuid-afrikaan, maar niet voor een Biafraan of een Griek. De klacht zal inderdaad slechts onderzocht worden, indien ze betrekking heeft op een schending van rechten van de mens in een niet-zelfbesturend gebied of in een land van zuidelijk Afrika, met een op rassendiscriminatie of apartheid gebaseerd regiem. Voor alle andere gevallen hebben de UNO-organen zich in de regel onbevoegd verklaard tot een actief optreden, zelfs niet tot het organiseren van een eenvoudig onderzoek op basis van getuigenissen.

Zo ging het met de petitiemogelijkheid voor individuen bij schending van humane rechten, dezelfde richting uit als met de politieke geschillen : slechts wanneer de statenleden elk voor zich voldoende directe of indirecte motiveringen hadden om een UNO-optreden voor te staan, kreeg deze organisatie het sein op groen.

Op die manier werd de UNO bijvoorbeeld wel uitgeschakeld voor het bijzonder nijpende probleem van de opruiming van het kolonialisme. De UNO-tussenkomst op dit terrein breidde zich ook uit tot het gebied van de rechten van de mens en de reeds in het Handvest van de Voogdijraad toegekende bevoegdheid om petities in ontvangst te nemen van inwoners uit voogdijgebieden, werd door de praktijkregeling uitgebreid tot het Komitee der 24 (ingesteld met het oog op de verwezenlijking van de verklaring van het verlenen van de Onafhankelijkheid aan koloniale landen en volkeren in 1961) van alle gebieden onder eigenlijk koloniaal beheer.

Het met het "anti-kolonialisme" nauw verwante probleem van de "apartheidspolitieken" werd eveneens voldoende belangrijk bevonden. Er werd dan ook een speciaal comité over de apartheidspolitiek voor in het leven geroepen dat o.a. petities mocht ontvangen en de indieners ervan mocht ondervragen.

Dit alles dient evenwel op het actief geschreven van de Algemene Vergadering, een orgaan met zeer uitgebreide politieke bevoegdheid. Het was nochtans de bedoeling van de auteurs van het Handvest om in de eerste plaats de Economische en Sociale Raad te belasten met het bevorderen en met de zorg voor de naleving van de rechten van de mens. Hiertoe heeft deze raad ook een aparte Commissie van de rechten van de mens in het leven geroepen, die zich echter reeds zelf, van bij de aanvang van haar werkzaamheden onbevoegd verklaarde om ook maar enige actie te ondernemen in verband met klachten over schendingen van de rechten van de mens. Waar het sindsdien ook bij gebleven is.

De informatiebronnen voor studies en onderzoekswerk op dit terrein bleven beperkt tot : regeringen, gespecialiseerde organisaties, het secretariaat, niet goevernementele organisaties met consultatief statuut en de geschriften van algemeen bekende geleerden en wetenschapslui.

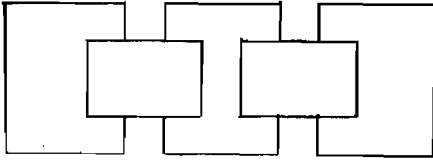
Deze regel kon slechts in de laatste jaren doorbroken worden en wel daar waar het precies koloniale of apartheidregimes betrof zoals van de "Werkgroep..." die te Brussel bijeenkwam. Een ultieme poging om bij de bespreking van de "schending van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden met inbegrip van de politieken van sociale discriminatie, segregatie of apartheid" waarbij een onderzoek van persoonlijke klachten zou toegelaten zijn - ook de situatie in andere landen, in casu Haïti en Griekenland naar voren te brengen, mislukte : wederzijdse intimidatie van Oost en West, van oud en nieuw, met enkele allusies op de toestanden in Vietnam en Biafra waren voldoende. Het statengezelschap, en niet in het minst de nieuwe staten, herinnerde zich plots dat "rechten van de mens" een interne aangelegenheid was, waarbij het betreffende artikel van het Handvest, over de onbevoegdheid van de UNO kon worden ingeroepen. En buiten de gevallen van "consistent patterns of gross violations" in Zuidelijk Afrika, bestond er opnieuw geen belangstelling meer voor klachten van individuen of van particuliere organisaties.

Deze houding valt des te meer te betreuren omdat een aantal eminente geleerden - niettegenstaande de algemene onverschilligheid van de regeringen tegenover elke daadwerkelijke implementatie van de formeel erkende rechten uitstekende voorstellen hebben geformuleerd, die tenslotte ook in de UNO weerklink vonden. Een van de meest vooruitstrevende ontwerpen betrof de creatie van een van de UNO afhankelijke organisatie van de Verenigde Naties voor de Rechten van de Mens. In de nabije toekomst zou echter alvast begonnen worden met de benoeming van een Hoge Kommissaris van de rechten van de mens, een ambtenaar en een persoonlijkheid met een voldoende groot prestige om verzoenend te kunnen optreden tussen individueel en staatsbelang.

Het zou inderdaad het zo nodige aanzien van deze functie zeker schade berokkenen, indien ook de Hoge Kommissaris slechts gehoor zou mogen verlenen aan klachten van individuen uit bepaalde, door de meerderheid van de Verenigde Naties "erkende" dat wil zeggen aan de zorg van de UNO toevertrouwde gebieden.

Tenslotte zullen de Verenigde Naties de Rechten van de Mens, waarvan zij de universele erkenning hebben bewerkstelligd, slechts effectief kunnen waarborgen, indien zij het recht op individueel verweer binnen de UNO, niet langer afhankelijk houden van de politieke belangen van regeringen of van statenconstellaties die in deze organisatie een machtige of een meerderheidspositie bekleden.

A. REGOUT 5 augustus 1970
navorser Centrum voor UNOrecht

DOOR BEMIDDELING VAN HET COMITE 'GRIEKENLAND' - VUB

aan de Belgische studenten en jongeren.

Beste Kameraden en Vrienden,
Studentinnen en Studenten,
Jongeren van België,

Van uit de gevangenissen van de dictatuur volgen wij met voldoening en ontroering uw moedige en bloedige hulp aan de juiste strijd van ons volk en onze jeugd voor het omverwerpen van de dictatuur en de instelling van de democratie in ons land.

De strijd van ons volk is moeilijk. Zij wordt gevoerd in omstandigheden van hatelijke politieke terreur en geweld, met de krijgswet als zwaard van Damocles boven de hoofden van het Griekse volk.

Met de hulp en de bijstand van hun beschermers - Amerikaanse imperialisten en militaristen van de NATO - trachten de militaristische dictators op alle mogelijke wijzen het Griekse volk te onderwerpen. Maar ons volk wijkt niet. Het biedt weerstand met alle krachten. Het breidt zijn nieuwe nationale weerstand overal uit. En de Griekse jeugd staat in de eerste rangen van deze juiste strijd voor de vrijheid. Wij zijn U ten zeerste dankbaar voor uw politieke bijdrage, door uw recente manifestaties, aan het gevecht voor de verplettering van de neo-fascistische dictatuur van de junta en wij danken u zeer hartelijk.

De strijd voor het trotseren van elke nieuwe poging van herleving van het fascisme op internationaal vlak en diens verplettering in ons gemarteld land is een plicht, in aan denking van de miljoenen slachtoffers van het nazisme-fascisme.

Wij staan vol bewondering door het feit dat gij, door uw strijd, een uitgelezen plaats inneemt in de internationale solidariteitsbeweging van de jeugd met het Griekse volk en de Griekse jeugd. Wij vragen u aan alle studenten en jongeren, aan al de democraten van uw land, onze dank en hartelijke groeten over te maken.

Wij richten u een oproep om een massale en nog meer actieve hulp voor de vrijstelling van alle politieke gevangenen - gijzelaars van de fascistische junta - en de instelling van een echte democratie in Griekenland.

De internationale solidariteit met de strijd van het Grieks volk om vrij te komen van het hatelijk regime van de junta

Het is niet de tijd om gematigd te zijn. Gij zijt ofwel voor ofwel tegen de oorlog.

A. Einstein.

betekent voor ons een onschatbare steun, die ons moed geeft en ons vertrouwen in de zegeviering van onze juiste strijd verstrekt.

**NEEN AAN HET FASCISME !
LEVE DE DEMOCRATIE !**

Met onze hartelijkste strijdersgroeten,
Jonge politieke gevangenen van Korydallos.
8/5/70

Karteros Thanasis
Spuridakis Michalis
Gagianaras Alekos
Koutsouras Dimitris
Kostopoulos Charis
Neikos Christos
Goulopoulos Nikos
Naskos Stauros
Boitsidis Polydoros
Kanelis Lephteris
Papabasileou Dimitris
Tsolakidis Kuriakos
Ziogas Charalampos
Tertsis Periklis
Drakoulakos Dimitris
Mourtsikos Thanasis

Kotsigiannis Dimitris
Douros Basilis
Lazaridis Makis
Anagnosopoulos Nikos
Papadakis Thomas
Papadakis Manolis
Tsimekidis Dimitris
Karpetas Stasis
Sotiriou Nikos
Liakos Antonis
Oikonomou Elias
Papanikoleou Kostas
Elkas Petros
Barberis Tasos
Kaididis Panayotis
Katsaros Stergios.

"Griekenland, de wieg van de democratie"
Washington-Post

POLITIEKE KRACHTEN IN CYPRUS

GEUNIFIEERDE DEMOKRATISCHE PARTIJ
(gematigd rechts), gesticht in februari 1969 door Glafcos Cleridès, voorzitter van de Nationale Vergadering en door de voormalige minister van binnenlandse Zaken, Polycarpos Georgkatzis.

Deze laatste was verdacht deel te hebben genomen in de zaak van de aanslag van president Makarios en werd op 16 maart jl. in duistere omstandigheden vermoord.

Deze partij verdedigt openlijk de politiek van het staats-hoofd i.v.m. de toekomst van Cyprus, d.w.z. is voorstander van een direkt akkoord tussen de twee gemeenschappen op basis van de onafhankelijkheid van het eiland.

Zijn voorzitter, de heer Glafcos Cleridès vertegenwoordigt trouwens de Griekse patriotten op de intercommunautaire onderhandelingen die sinds 2 jaar plaats grijpen met het doel een aanvaardbaar akkoord te bereiken tussen de 2 partijen.

HET PROGRESSISTISCHE FRONT VOOR VERAN- DERING

(rechts), geleid door de voormalige burgemeester van Nicosia, Odysseus Joannidès, is voornamelijk zeer populair bij de landbouwers. Hij estimeert dat de aanhechting bij Griekenland enkel het gevolg kan zijn van de vrije zelfbeschikking van de Cypriotische bevolking.

DEMOKRATISCHE CENTRUM UNIE

(gematigd links), gesticht in februari 1969 door Vassos Lyssarides, voorzitter van het Afro-Aziatisch Solidariteitscomité van Cyprus, persoonlijk geneesheer en vriend van president Makarios, verdedigt eveneens een onafhankelijkheidspolitiek van het eiland. Deze partij eist eveneens de nationalisatie van de mijnondernemingen die zich voor het merendeel in de handen van de Amerikaanse maatschappijen bevinden alsook de afschaffing van de buitenlandse basissen op het eiland.

DE KOMMUNISTISCHE PARTIJ (Akel),
voorgezeten door Ezekias Papaioannou, steunt de oplossing gegrond op de onafhankelijkheid van het eiland. Zijn invloed is zeer groot bij de arbeiders van het eiland.

DE NATIONALE DEMOKRATISCHE PARTIJ

(uiterst rechts) sluit elke oplossing uit buiten die van de aanhechting van Griekenland. Zijn voorzitter, Takis Evdokas schijnt dicht bij de geheime organisatie, het Nationale Front te staan die aan de oorsprong ligt van de meeste aanslagen van de voorbije 10 maand en van de aanslag op president Makarios. In 1958 was Takis Evdokas tegenkandidaat van Mgr. Makarios voor het presidentschap van de Republiek doch hij behaalde slechts 4 t.h. van de stemmen.

In verschillende onderzoeken i.v.m. de subversie gewikkeld werd hij in mei tot 2 maand gevangenis veroordeeld om in de krant "Gnomi" een artikel onder de titel "Van Machiavelli tot Makarios" te hebben gepubliceerd dat als lasterend werd beschouwd t.o.v. het staatshoofd.

JULI VERKIEZINGEN :

Op de 50 zetels die voor de verkiezing van begin juli waren vrijgekomen, en die een duidelijke verschuiving naar links als gevolg hadden, gebeurde de verdeling als volgt :

Geunifieerde Demokrat. Partij	15 zetels
Progressistisch Front voor Verandering	7 zetels
Demokratisch Centrum Unie	2 zetels
Kommunistische Partij	9 zetels
Onafhankelijken	2 zetels

De 15 zetels ter beschikking gesteld van de Turkse gemeenschap bleven vacant aangezien deze laatste sedert de breuk tussen de twee communiteiten van 1963 weigeren in de Nationale Vergadering te zetelen naast de vertegenwoordigers van de Griekse bevolking van het eiland.

DE WENSEN VAN DE VOORZITTER

Naar aanleiding van de 25ste verjaardag van de ondertekening van het Charter van de Verenigde Naties heeft M. Oe Thant volgende wensen geuit voor de mensheid :

"ik wens dat de mensen niet langer hun medemensen doden, en haten voor reden van ras, kleur, godsdienst, nationalisme of ideologie ;

"ik wens dat de liefde, het medegevoelen en de verstandhouding meer de houding van de menselijke aangelegenheden zou leiden ;

"ik wens dat de rijken en geprivilegieerden hetgeen hen werd gegeven zouden verdelen met de armen ;

"ik wens dat de naties elkaar zouden helpen in de kunst te regeren in vrede, rechtvaardigheid en welvaart.

"ik wens dat alle naties zich verenigen om met moed en vastberadenheid de wereldproblemen zonder voorafgaande die zich stellen aan de mensheid te beschouwen en op te lossen ;

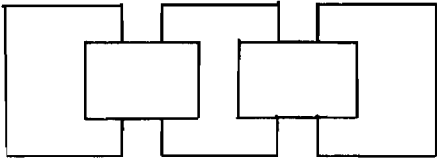
"ik wens dat de oneindige vooruitgang van de wetenschap en de techniek met een identieke vooruitgang op gebied van moraliteit, rechtvaardigheid en politiek zou gepaard gaan ;

"ik wens dat de wereld een aandachtiger gehoor zou verlenen aan de onrust door de jeugd gemanifesteerd ;

"ik wens dat de leiders van de grote naties van de wereld hun twisten te boven komen en hun krachten ten bate van de mensheid verenigen ;

"ik bid voor het snel herstel van de vrede in verwoest Indo-China, voor een juiste en duurzame vrede in het Midden-Oosten in de vormen voorgeschreven door de U.N.O. en voor de toekomstige participatie van de Volksrepubliek China aan de activiteiten van de wereldorganisatie ;

"Ik richt aan allen mijn beste wensen - "Su taung" - alsook aan alle mannen en vrouwen van goede wil van deze wereld."

OPVOEDEN TOT VREDE

DE KABOUTERS EN DE VREDE

(een psychologisch-filosofisch-politieke analyse).

Kabouters, in tegenstelling met trollen, toverheksen, berg- en watergeesten, spoken, enz. zijn vreedzaam van aard. Zij zetten kromme zaken recht en helpen de mensen uit hun zorgen en moeilijkheden. Zij houden af en toe wel van een grapje maar blijven toch altijd even minzaam, vriendelijk, speels en vrolijk. In één woord : zij zijn "ludiek". Een woord dat tegenwoordig aan de orde van de dag is. De Dolle Mina's zijn het. En de Kabouters. Die van vandaag, t.t.z. die van Amsterdam, van Antwerpen, en wie weet van waar nog.

Die Kabouters vormen een nieuw element in onze samenleving. Een vredelievend element. "Vredelievend" dienen wij hier op twee manieren te beschouwen. In de eerste plaats zijn zij vredelievend in hun houding, hun optreden. Wij weten het : de terreur is een kenmerk van de reactie. Reactionairen en conservatieven (in hun uitersten: racisten en fascistten) zijn autoritair, agressief, gewelddadig. Omdat zij de wereld willen tegenhouden of terugdraaien en dus tegen het natuurlijk verloop van de dingen ingaan. Daarom staan zij tegenover de wereld en de mensen met bommen, matrakken of boksijzers in de hand.

Wie integendeel voor de vooruitgang van de mensheid is en die verbetering van de wereld, is humanist, demokraat, progressist. En vredelievend. Hij treedt de wereld en de mensheid tegemoet met liefde, Met de glimlach. Met bloemen in de hand.

Zoals de hippies, en de kabouters.

In de tweede plaats willen de Kabouters -- zoals echte kabouters - de sociale noden en kwalen waaronder de mensen - in 't algemeen, of zekere groepen in het bijzonder - gebukt gaan, tot een oplossing brengen. Ook dat is een stap in de richting van de vrede. Vrede is immers alleen mogelijk in een rechtvaardige wereld, een wereld waarin de mens centraal staat. Een wereld zonder woningnood en luchtbezoedeling, doch vooral zonder taboe's, dogma's, discriminaties en verdrukking, van welke aard ook.

In doelstellingen en methodes gaan de Kabouters hand in hand (soms ook wel letterlijk) met de Dolle Mina's : de aandacht van het publiek en van de (on)bevoegde overheid vestigen op een zeker probleem, bv. het gebrek aan kinderkribben, groene zones, woon- en ontspanningsruimte in de steden... Dat deden de provo's ook. Maar

voor hen was het voldoende het domme "klootjesvolk" te provoceren, tegen de schenen te stampen (soms ook weer letterlijk), te schokken, met inderdaad soms shocking soms ook zeer duistere, artistiek-surrealistische 'happenings'. Het interesseerde hen weinig of niet of uit de 'happenings' een "choque des idées" was ontstaan en uit die botsing ook het licht, of integendeel, een versterking van het bourgeois misprijzen of het voortduren van een botte onverschilligheid.

Anders bij de Kabouters. Ook zij treden naar buiten. Of beter : zij gaan rechtstreeks naar het probleem en grijpen in - door het planten van bomen, het bezetten van leegstaande panden en het inrichten ervan tot woningen of kinderkribben - en tonen op die manier hoe een oplossing kan gevonden worden.

Wij zouden kunnen zeggen dat de Kabouters een combinatie zijn van provo's en hippies. Van beide bewegingen hebben ze iets overgenomen. Net als de hippies gaan ze tot de mensen met liefde (bloemen). Dit was trouwens veruit het enige positieve dat we de hippies kunnen toeschrijven : make love, not war. Maar elk in zijn eigen kleine wereld. Wat in de grote wereld verkeerd loopt - oorlog, honger, verdrukking, racisme... - laten ze verkeerd lopen. Die wereld is slecht, rot. Dus vluchten ze eruit weg - soms wel naar een andere wereld, die ze zelf schepden door middel van marihuana of LSD. Niet de Kabouters, die zijn geëngageerd, die willen ingrijpen. Zoals de provo's.

Mét de combinatie hippie-provo hebben de Kabouters ook een combinatie gemaakt tussen de twee - nochtans lijnrecht tegenover elkaar staande - systemen : "Verbeter de wereld ; begin bij uzelf" en "Verbeter de wereld ; de wereld zal daarna de mens wel verbeteren". Bij de Kabouters is er geen sprake van "meehuilen met de wolven in het bos van de huidige jungle-wereld." Terwijl ze meewerken om die jungle-wereld tot een menselijke, leefbare wereld te maken, trachten ze zich, nu reeds, als burgers van die wereld te gedragen.

"Alles goed en wel, maar ze huilen dan toch maar mee in de junglewereld van de politiek. Zie Amsterdam. Daar hebben ze 5 gemeenteraadzetels in de wacht gesleept. En moeten dus wel mee in het spel spelen..."

Juist. De Kabouters doen aan politiek. Maar tenslotte is alles wat - individueel of in groep - gedaan wordt om de wereld te verbeteren, politiek.

Partij- of andere politiek. Het succes van de Kabouters bij de gemeenteverkiezingen in Amsterdam is juist te verklaren door het feit dat zij een politiek voeren die buiten het kader ligt van het partijensysteem. Bij jongeren en contesterenden - van welke leeftijd ook - bestaat immers een uitgesproken wantrouwen tegenover de 'traditionele' partijen, die zij beschouwen als verantwoordelijk voor de "gevestigde orde", of beter wanorde, inbegrepen oorlog, honger, sociale wantoestanden enz. Maar de Kabouters zijn in feite geen partij ; zij zijn een beweging.

Hun succes wordt ook verklaard door de ludieke- de speelse en ook weer onconventionele manier waarop ze te werk

gaan. Een manier die- in tegenstelling tot de meer op Amerikaanse leest geschoeide "propaganda" van de grote partijen (met "public relations" en "hidden persuaders"), eerlijker, menselijker en door velen ook sympathieker wordt aangevoeld. En nu maar afwachten hoe - en of - het in het Kabouterhuishouden verder zal bo(u)teren. Want kabouters krijgen geen kinderen, schijnt het....

Jan VAN CALSTEREN

ACTIE "OPVOEDEN TOT VREDE" 1970 2de OPROEP TOT DE JEUGD

Na het groot succes van de deklamatiwedstrijd voor de vrede van 23 mei l.l. ingericht door de Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede en andere organisaties richten wij ons voor de tweede maal tot de jeugd in het kader van "1970, Internationaal Jaar voor de Opvoeding (Verenigde Naties).

Jeugdwedstrijd voor de best geslaagde schilderij, ets, tekening, affiche, foto die de Vrede, Honger, Ontwapening voorstellen.

Hiervoor doen wij een beroep op de jeugd van verschillende onderwijsinstellingen, o.a. academie, sier en kunstambachten enz. Jeugdbewegingen, Fotoclubs, en andere verenigingen.

Deze wedstrijd zal uit twee categorieën deelnemers bestaan :

- van 12 tot 16 jaar.
- van 16 tot 20 jaar.
- van 20 tot 25 jaar.

Een comité bestaande uit kunstenaars zal een préselectie houden alvorens de werken zullen tentoongesteld worden. De bezoekers van de tentoonstelling zullen de jury vormen door middel van een wedstrijdbulletin de best geslaagde werken aan te duiden. Deze bulletijns zullen verkocht worden ten bate van het steunfonds "Opvoeden tot Vrede"

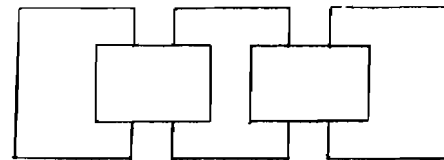
De bekroonde kaarten zullen als ontwerp voorgedragen worden aan :

de Internationale Commissie voor de UNICEF wenskaarten 1972 en voor de UNICEF-agenda 1972 door bemiddeling van het Nationaal Comité voor UNICEF. Het plaatselijk comité van Antwerpen heeft zijn morele steun toegezegd aan deze wedstrijd.

het nationaal Vietnam Comité

Het Belgisch Comité voor Democratie in Griekenland.

De inschrijvingen worden ingewacht met vermelding van naam, adres, school of vereniging, aard van ontwerp of bestemming op het secretariaat van B.U.V.V. J.de Smet Leeuwantstraat 58, 2100 Deurne, Tel. 24.64.87.

Bijdrage van het COLAM

**CENTRUM
ORIENTATIE
LATIJNS-
AMERIKA
TE ROERMOND**

DE PAUS BEZOEKT BRAZILIE

Die morgen voorzag men geen enkele gebeurtenis van belang. Maar toen kwam het grote nieuws. In de perskamer van het Vaticaan verspreidde zich de sobere nuchtere mededeling : 'De heilige vader is deze morgen met clucht 305 van de VARIG rechtstreeks naar Rio de Janeiro vertrokken'.

Men kon het nauwelijks geloven : het nieuws kwam al te onverwacht. Maar toch stortten zich de enkele aanwezige journalisten op de telefoons, om te horen, of ze nog iets te weten zouden kunnen komen. Spoedig evenwel was het duidelijk, dat velen in het Vaticaan nog meer verbaasd waren dan zij zelf : bijna niemand was op de hoogte van het vertrek van de paus, en degenen die iets zouden moeten weten, waren onbereikbaar.

Op datzelfde ogenblik was de paus al enkele uren onderweg naar Brazilië. Hij had een ticket eerste klas, en bevond zich in het gezelschap van passagiers, die hem onbekend waren. Naast hem zat een jonge seminarist uit het Braziliaans College. Deze had hij meegenomen om eventueel dienst te doen als tolk en gids. Verder niemand : geen kardinaal, geen monseigneur, geen journalist... en zelfs ook niet zijn particuliere secretaris.

Want dit was inderdaad geen reis zoals de andere reizen, waar alles van tevoren geregeld was met het oog op een verzekerd succes.

Nu was het vliegtuig niet beschilderd met het pauselijk wapen, en er bevond zich ook niet in de cockpit een beeldje van de Madonna van Loreta, de patrones van de piloten. De piloten hadden ook niet van tevoren landingsproeven gedaan.

In de bagage van de Paus zaten niet de klaargemaakte speechen die hij zou moeten houden : vanaf de aankomst-speech tot en met de afscheidsspeech, waarin al kant en klaar de indrukken vermeld stonden, die het bezoek op hem had gemaakt. Bovendien wist de Paus ook helemaal niet of hij zou moeten speechen, en wat hij dan zou moeten zeggen : maar wel wist hij nu dat hij voor wat moeilijke situaties ging komen te staan. Het woord van het Evangelie kwam hem voor de geest : "Maar als ze u overleveren, wees dan niet bezorgd hoe ge zult spreken of wat ge zult zeggen. Immers, niet geijzigt het, die spreekt, maar het is de geest van uw vader, die spreekt door u."

DE DIPLOMATIEKE WEGEN.

De Paus glimlacht, als hij denkt aan zijn bagage. Toen hij op het vliegveld Fiumicino aankwam, gehuld in zijn zwarte overjas, had niemand hem herkend. Niet vanwege het feit, dat hij iets gedaan had om zich te vermommen maar eenvoudig omdat herkennen een kwestie is van geheugen, en niemand kon ook maar enige herinnering hebben aan een pauselijke reis van dit soort.

Hij liep eigenlijk een beetje verloren met zijn koffer. Hij wist niet waar hij zijn bagage moest afgeven .. waar te laten wegen... gewend als hij was om zich met dergelijke futiliteiten niet in te laten. Maar toch voelde hij zich erg tevreden, want hij was nu een gewoon mens zoals al die andere mensen. Hij dacht nog even terug aan die keer, toen hij als een eenvoudige monseigneur van de Staatssecretaris een dame geholpen had bij het dragen van een zware koffer. En toch was hij weer niet zoals de anderen. Hij herinnerde zich de groeiende angst naarmate het uur van vertrek naderde.

De paus liet zijn gedachten nog eens gaan over de laatste weerstanden van zijn medewerkers. Ze hadden heel wat pogingen gedaan om hem van de reis te doen afzien. Ze hadden hem gezegd "Als er dan in Brazilië van die onbezonnen lui zijn, die mensen folteren, dan zou het moment zijn

aangebroken voor een discrete aktie langs diplomatieke weg, zonder evenwel de kans te lopen de betrekkingen met de gevestigde overheid te vertroebelen".

Maar de Paus had geantwoord : "Wat hebben we tot nu toe met heel onze diplomatie gepresteerd ??? " En hij had gedacht aan Vietnam, dat nog altijd in lichterlaaie stond ... aan de vredespogingen die in Parijs mislukt waren. En hij had geprobeerd een idee te krijgen van het aantal slachtoffers, dat noch door de diplomatie, noch door alle oproepen gered had kunnen worden ; hij had gedacht aan Song My, Biafra, aan de kinderen van Bahr El Bakar... zoveel onschuldige slachtoffers, tijdgenoten van hetzelfde dramatische pontificaat.

En nu Brazilië, dat hij liefhad, het grootste katholieke land ter wereld. Hoe zou hij nu kunnen blijven zwijgen ? Maar ze hadden hem tegen gesproken en gezegd : "U zult toch goed moeten uitkijken en u niet opstellen tegen een deel van de Kerk dat het hardhandig optreden van de gevestigde orde goedkeurt, omdat het noodzakelijk is tegenover subversieven en het communistisch gevaar". Maar had hij dan ook niet de uitdaging van een zekere impopulariteit, en ook de meningsverschillen binnen de Kerk aangedruft ? En hier ging het niet om een interne aangelegenheid van de Kerk, maar om de MENS ZELF.

En wat zou men verder nog over de problemen van de Kerk kunnen zeggen, als men niet op de allereerste plaats alle onderdrukkers in alle talen het onrechtmatig beroep op het zwijgen van de Kerk en de christelijke waarden totaal uit handen zou slaan ? Het had hem diep geschokt toen hij in de "Informations Catholiques internationales" had gelezen hoe men een parallel zag tussen de al te discrete houding van de Kerk ten opzichte van de vervolgingen van de Nazi's en de actuele houding tegenover hetgeen nu in Brazilië gaande was. Hij had Pius XII verdedigd, maar hij voelde, dat een nieuwe "Stellvertreter" nooit meer geschreven zou mogen worden.

Hier betrof het immers niet zozeer zijn pontificaat, - wat toch niet het voornaamste was -, maar de geloofwaardigheid van de Kerk, alsook van de liefde. Het was waarachtig noodzakelijk, dat hij daarheen snelde, om datgene te doen wat geen enkele nuntius kon presteren... (Hij had hem daarom ook maar teruggeroepen). Hij

moest daar heen gaan, om de hele vernedering en de ellende van de vervolgingen op zich te nemen.

Maar hij zou niet om vrijlating vragen van de zijnen, niet om respect voor de mensenrechten ten bate van de Dominicanen, beschuldigd van medeplichtigheid met Mariguela. Noch ten bate van de Jezuiten, noch van de militante leken, die de gevangenen vullen van Brazilië...

Maar hij zou verzoeken de plaats te mogen innemen van de student, van wie hij gehoord had, dat hij zich voor marxist uitgaf, en die na een foltering van twaalf uren met verbrijzelde armen en benen verklaard had, dat hij zich nu volkomen gerealiseerd voelde, omdat hij zijn eigen leven had weggeschonken ten bate van anderen.

Dat had ook de evangelist Johannes gezegd : "hieraan erkennen we de liefde : hij heeft zijn leven gegeven voor ons : ook wij moeten ons leven geven voor onze broeders."

En wat zou de paus moeten verdedigen en verkondigen in deze tijd van de dood ... tenzij een liefde, die een tegengif moet zijn tegen de dood ?

Het vliegtuig ging nu landen op het vliegveld van Rio de Janeiro. De Paus dacht even terug aan zijn reis naar Jeruzalem : hij vond dat hij ditmaal echt in Gethsemani was aangekomen. Maar vanuit het raampje zag hij wapperende vlaggen, militairen in paradeopstelling .. de muzikanten stonden al klaar.

Maar deze reis was toch heel anders?

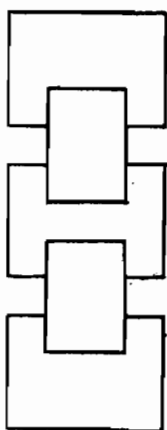
Ja, het was inderdaad een andere reis. Maar toch was men weer in staat geweest een plechtige aankomst te organiseren, en hem zo te verdrinken in een triomfale begroeting.

Nu was het de Paus duidelijk, dat wat voor een Paus de wereld eigenlijk wenste, om niet geërgerd te worden.

En hij begaf zich naar het met rood fluweel beklede trapje, zonder zich hezorgd te maken over hetgeen hij zou moeten zeggen...

Deze FICTIE werd genomen en vertaald uit het Italiaanse dagblad "La Stampa" van 27 april 1970.

Pater Adriano Backx,
COLAM,
Roermond.

TE ZOT OM LOS TE LOPEN...

Te Mons zal, in november e.k. een wereldcolloquium over de opvoeding plaats hebben. Dit onder de hoge bescherming van 'SHAPE-international school' ! Zoals u weet valt dit onder de nieuwe opdrachten die de NATO zich toekent ... luchtverontreiniging, verkeersveiligheid enz. enz...

Of men het ook zal hebben over scheikunde en bacteriologie, vb. in verband met praktische oefeningen zoals in Vietnam en elders, wordt in het programma van het colloquium niet gezegd...

Het Centrum voor Kernenergie te Mol heeft een rekenmachine van het merk IBM aangekocht. De koop gebeurde tegen het advies van de hiervoor speciaal samengestelde werkgroep.

Minister Leburton gaf echter de voorkeur aan de IBM machine. Niet omdat hij over die dingen zoveel onderzanding heeft. Neen, IBM creëert nieuwe werkgelegenheden in ons land beweert de minister. Mevrouw Lebur-

ton moet het weten, zij is namelijk lid van de raad van beheer van IBM België ...

Een journalist van de "Miami Herald" komt een weinig bemoedigende ervaring op te doen.

Met een getikte tekst van de Amerikaanse onafhankelijkheidsverklaring in de hand heeft hij getracht hieronder een aantal handtekeningen in te zamelen. Het is hem slecht gekomen. Tijdens een ganse dag kreeg hij slechts één handtekening onder zijn tekst. Anderen bedreigden de FBI erbij te halen. Erger was het nog met de deelnemers van een religieus kongres. 28 t.h. schreven de tekst aan Lenin toe... Anderen dachten dat hippy's of andere van dat soort mensen er voor iets tussen zaten. De zwijgende meerderheid noemt men dat...

Statistieken dienen meestal om te bewijzen dat het elders dan toch heel wat slechter gaat. Zo lezen we in "Vooruit" van 27/7 dat daar waar een Italiaan 10 minuten moet werken voor een kgr. aardappelen voor Fransen 4 en voor Belgen slechts 2 minuten volstaan.

Aan de 5 fr. het kgr. dat we vandaag de aardappelen betalen betekent dit dat onze arbeiders dus 150 fr. per uur verdienen... Dat de Fransen, en in biezonder de Italianen geen "patatteneters" zijn zoals wij wordt ook niet gezegd...

Op een ogenblik dat de Spaanse politie op de meest brutale wijze optreedt tegen de stakende arbeiders is onze vorst 'traditiegetrouw' aldaar op verlof. Minister van Mechelen doet het nog beter : hij hield in de Menendez y Perayo Universiteit een voordracht over de "demokratisering van de Cultuur"...

De belangrijkste spoorwegmaatschappij van de Verenigde Staten is bankroet. In haar boekhouding komt men zoëven een bedrog te ontdekken van niet minder dan 95 miljoen dollar (4,7 miljard B.F.)...

LEZERS SCHRIJVEN ...

OPVOEDEN TOT VREDE.

Het lijkt me belangrijk dat wat de opvoeding betreft aan de vrede veel aandacht moet geschonken worden. Het is ook juist dat nog veel leraars zich hiervan geen rekenschap geven. Ja zelfs dat zij onverschillig zijn. Misschien is het goed deze laatsten er op te wijzen dat wanneer hun wedden niet zijn wat zij eigenlijk zouden moeten zijn dit voor een groot deel te zoeken is in de onzinnige en nutteloze militaire uitgaven die in ons land steeds de hoogte ingaan. Zich een beetje meer inspannen om de jeugd in een geest van vrede op te voeden is bijdragen tot het tot stand brengen van een mentaliteitsverandering waarbij de leerkracht uiteindelijk ook direkt voordeel haalt.

C.I. - Brussel.

NOOIT MEER OORLOG.

Het treft me dat dit jaar tijdens de ijzerbedevaart geen woord over vrede gesproken werd. Hoe belangrijk ook de vlaamse problemen ook zijn dan lijkt het me dat tijdens een Ijzerbedevaart in eerste instantie de aandacht zou moeten gaan naar diegenen die in de wereld voor vrijheid en rechtvaardigheid vechten.

Waarom spreekt men te Diksmuide niet over Vietnam, Angola, Latijns-Amerika, maar zingt men wel het volkslied van Zuid-Afrika, het land van de apartheid ? Beantwoord dit aan de geest van de frontsoldaten ?

A.K. - Antwerpen.

GENSTERS.

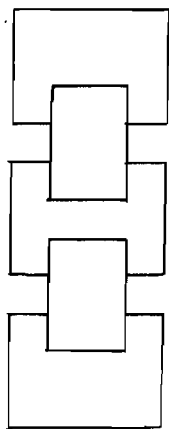
Ik stuur u hierbij een eerste reeks aforismen, waarvan ik hoop dat ze kortelings gebundeld zullen kunnen worden uitgegeven. Bij het verzamelen heb ik dikwijls getwijfeld om sommige uitspraken vast te leggen, daar de personen die deze levenswijsheden de wereld instuurden dikwijls met hun gedragingen niet in overeenstemming waren. De gedachte dat niet WIE deze uitspraken gedaan heeft maar wel wat de inhoud ervan was heeft uiteindelijk veld gewonnen.

Mevr. Picavet - Deurne.

Wanneer zullen we er eens toe komen een sterk verbond te krijgen van mannen die weigeren te doden zonder dat het hun als een lafheid wordt aangerekend ?

Stijn Streuvels.

KULTUUR

FILM - OORLOG - VREDE

ELEMENTEN TOT APPRECIATIE

Er bestaan tussen de film en de oorlog een spijtige overeenkomst en zelfs een gevaarlijke medeplichtigheid. Niets is inderdaad meer spectaculair dan de oorlog, niets is fotogenieker dan een "mooie" veldslag. Het uniform heeft daarbij een bijzonder verleidingsvermogen en het prestige van mooie walsende militairen die zich nadien in excuseerbare orgieën storten en lachend over hun mogelijke dood spreken wordt traditioneel aanvaard in onze maatschappij.

Statisch gezien blijft het percentage oorlogsfilm- of filmen in verband met de oorlog - zeer voornaam, nog afgezien van het ingenomen standpunt zijn zelfs de titels van de filmen relevant, zo bv. de kanonnen van Navaron, Het leger der schimmen enz...

Het is inderdaad zo dat de oorlog die een remloos geweld de strijd om leven en dood, de mis-en-scène van patetische situaties en bewegingen in weidse ruimten impliceert overeenkomsten vertoont met fundamentele functies van de camera (of tenminste met haar gemakkelijk gebruik) namelijk in één ogenblik de emotioneelste situaties te vatten, de meest 'traumatiserende' evenementen te tonen en de meest intense gevoelens die houdingen bewegingen en gezichten uitdrukken te reveleren. Men is aldus verzekerd van een kwasi totale deelname van de toeschouwer wiens kritische geest aldus elke inspanning opgeeft.

In de eerste plaats laat de film zien en hierdoor kan hij, als hij wil, emotie en gevoel uitdrukken. In feite is elk geweld op het scherm "betalend" voor de realisator en de producer. Dit is zo sedert het begin van de film : LUMIERE draaide bvb in 1897 de beroemde episode van "de laatste cartouchen" EDISON en PATHE verstonden dat de documentaire i.v.m. de oorlog van Transvaal de toeschouwers van de jaren 1898 en 1899 zou boeien. Parallel hiermee ging men reeds zeer snel de bijkomende thema's uitbuiten zoals de thuiskomst van de soldaat, het exalterende "patriottische vuur", het opbeurende heroïsme van de linie-soldaten (tenminste dan voor de toeschouwer thuis).

De oorlogsfilm is - en was vnl. - altijd produktief wat ook de gebruikte oorlog is (was), wettig of mensonterend, zich afspelend in het Romeins Imperium, tijdens de kruistochten of tijdens de laatste wereldoorlog ; op voorwaarde dat men dit alles in een bepaald gezichtspunt stelt. Men moet enkel te realistische scènes weglaten, het aksent op de beweging leggen, de grootsheid van de gebeurtenissen in een fel licht plaatsen en het konstante goede humeur van de strijders beklemtonen. Het bekende "Napoleon" (en zelfs zijn

Austerlitz) van ABEL GANCE, dat tevens een datum in de geschiedenis van de film betekent, bevestigde het idee dat de oorlog een bron van eposen is en bijdraagt tot de 'overschrijding van zichzelf'. Het is trouwens zo dat de toeschouwer zich identificeert met de held, en bepaalde - zelfs schokkende emoties graag ondervindt op basis van een nobele zelfvoldoening ; soms zelfs gefascineerd wordt door afschuwelijke zaken en zich overgeeft aan een bewust sadisme. Zou het grootste gevaar van de oorlogsfilm dan ook, uiteindelijk niet liggen in de troebele verleiding die zij uitoefenen zelfs als zij de verschrikking van de beulen aanklagen ?

Het is immers evident dat het uitsluitend filmen van situaties zinloos is, dat een gefilmde veldslag enkel een "Image d'Epinal" is die de oorlog zeer aanvaardbaar en zelfs bewonderenswaardig maakt en ons een slachting zonder enige motivatie dan het "noodlot" toont. Het konflikt wordt aldus aanvaardbaar voor ons geweten.

We staan hier voor een dubbel verraad van de werkelijkheid in feite aangezien het zeker is dat een oorlog positieve reacties van de toeschouwers opwekt als hij getoond wordt in zijn kontekst, met zijn motivaties en met a.h.w. zijn finaliteiten.

De cinematografische verleiding zijn situaties te isoleren, bepaalde episodes ervan te privilegieren kan enkel de zin van de strijd veranderen ; er zijn immers altijd twee kampen. Daarom is het spijtig het heroïsme te exalteren zonder terug te gaan naar de oorzaken van de strijd en aan de hand van een wel geïntentioneerd pacifisme de absurditeit van de oorlog te onderlijnen. JORIS IVENS en ROGER PIC hebben dit getoond in hun filmen over Vietnam waar zij altijd - bijna parallel zelfs - de uitzonderlijke moed van deze, door de vijand tot heroïsme gedwongen mensen en de absurditeit van de oorlog aantonen.

Het heroïsme op zichzelf, altijd fotogeniek en exalterend, is voor de oorlogsfilm en voor de Western, - zijn meest voorkomend derivaat, de meest gevaarlijke val die gestrikt wordt voor het bewustzijn (en het onderbewustzijn) van de toeschouwer. Daarbij kan elke "oude veldslag" een mooie veld-

slag worden op het scherm als de plannen, de seksuïzen met een zekere vooringenomenheid voor formele schoonheid wordt gecomponeerd, als men gelukkige proporties en rijke kleuren kiest. Technisch gezien is niets zo gemakkelijk omvormbaar in een harmonieuze choreografie dan een Napoleonistische veldslag, een charge van ridders te Azincourt of een rondrennen van roodhuiden in een film van John Ford. Tegenover het anonymaat van de massa staat de houding van de enkeling, en paradoxaal genoeg in onze 'gepersonaliseerde' maatschappij heeft het bloedig treffen van twee tegenstanders de mogelijkheid een bepaalde menselijke maat te herstellen alhoewel de toeschouwer weigert te zien dat deze enkel bereikt wordt door vernietiging, haat en dood.

De cinema heeft in feite de gevaarlijke macht alles wat hij raakt te realiseren of te derealiseren. Niets is aldus gemakkelijker dan de oorlog te derealiseren d.i. ten koste van weinig inspanning deze van de toeschouwers die willen gerustgesteld worden gerust te stellen aan de hand van bvb. Babette s'en va-t-en guerre, de Brug over de rivier Kwai, enz. enz.

In zijn werkelijke afschuw getoond is elke oorlogsakte schandelijk onhoudbaar en zet aan zich vragen te stellen over de verantwoordelijken. Uiteindelijk is het dit dat de meeste producers of realisators trachten te vermijden. Zelfs EISENSTEIN heeft moeilijk weerstand kunnen bieden aan de verleiding de grootste militaire manoeuvres in ALEXANDER NEVSKY in een ballet om te zetten van contradictorische machten : hij kon tenminste - langs dit fantastisch ballet om - de zin van de charge van de teutonische kavaliers aantonen.

Aangezien daarbij elk plan van een film enkel betekenis heeft in functie van de voorgaande en volgende plans kan men door één triomfantelijk, exalterend en geruststellend beeld vijftig afschuwelijke beelden gelijk in de schaduw stellen en om het even welke monsterdaad of atrociteit verrechtvaardigen zelfs als men de indruk wil wekken er tegen in te gaan.

Een wapperende vlag op een triomfboog in de glorie van de ondergaande zon, de ontroerende terugkeer van een

gevangene of van een "oorlogsheld" is voldoende om elke revolte, elke gewettigde in vraagstelling onmogelijk te maken. Het volstaat dat men op de televisie het beeld ziet van een Duitse en Engelse vliegenier die na 25 jaar verbroederen en over de toekomst spreken opdat de miljoenen doden vergeten zouden zijn, en opdat niemand - gedurende korte tijd - meer zou denken aan de talloze bombardementen op Rotterdam, Coventry, Londen, Hamburg of Dresden.

De opsomming van de gevaren van deze soort zijn eindeloos en zou tot een analyse van het nut van bepaalde filmprocedures kunnen (en moeten) leiden. Om gemakkelijk een tegenstander te discreditieren kon men dit doen door bepaalde omrandingen, door het gebruik van een opname van bovenuit, terwijl men de "held" die eventueel "een smeerlap" is kan magnifieren door een opname van onderuit.

Aangezien de film daarbij vnl. "werkt" op voorafgaandelijke collectieve voorstellingen (die hij rijkelijk helpt in stand houden en verstevigen) stelt hij voor rekening van zijn verbruikers een aantal in omloop zijnde mythologieën, stereotiepe modellen van de maatschappij waarin hij zich ontwikkelt. Zo was in de koloniale of neo-kolonialistische periode de figuur van de pacificerende officier van uitzonderlijk belang... De "goede officier", veeleisend maar menselijk, heeft rijkelijk gefloereerd op onze schermen en wordt verder gezet door John Wayne in de "Green Berets"...

Dit neutraliseert totaal de 'bloedhond' en de redding van één kind door deze vriendelijke kapitein doet (door de affectieve lading van het beeld) de moord van de duizende andere en alle martelingen vergeten ! Een enkele verbroederingscène doet vergeten hoeveel haat de oorlog tussen de mensen te weegbrengt en doet zij die het 'waarom' van de slachting vroegen wenen van ontroering.

'Optimistische' films zijn oorlogsfilms van commerciële makelij die ons de vreugde en het comfort van de soldaten tonen en die elke oorlogsonderneming aanvaardbaar en bewonderingswaardig maken : de G.I.'s in Vietnam weten vandaag dat de Amerikaanse

propaganda, die constant dergelijke evocaties opriep, soms verantwoordelijk is voor hun vrijwillig engagement.

Onze eeuw heeft daarbij mogelijkheid geboden aan de assimilatie - oorlog - avontuur - viriliteit - zelfaffirmatie. De band die men aldus geschapen heeft tussen het werkelijke avontuur en het valse, tussen de waarachtige moed en de complicité in de moord vindt in vele gevallen haar oorsprong in de film.

Wat kan de film nu tegen de oorlog ? Zonder enige twijfel veel. De oorlog discreditieren, de 'oorlog-in-zichzelf' is reeds een positieve taak. De weigering van de grote meerderheid van de mensen te zien of zich voor te stellen wat een atoom-conflict zou zijn blijft een van de voornaamste oorzaken van de dociliteit waarmee zonder enig kritisch nadenken de bewapeningsprogramma's van de Polaris, de H.Bommen enz. worden aanvaard. Filmen zoals *Charlot Soldat* of *Oh what a lovely war* of *Mash* zijn dan ook uitermate nuttig en zouden zonder meer moeten gedraaid worden. Terwijl er nog meer zouden moeten bestaan in de trant van de *War Game*, opdat de natuur van het gevaar dat onze planeet bedreigt - dag en nacht vliegen bombardementsvliegtuigen met thermo-nucleaire bommen geladen over onze planeet en varen onderzeeërs met Polarisbommen onder onze wateren - nog duidelijker zou getoond worden. Omdat dergelijke katastrofen gemakkelijk de dimensies van een apocalypsus nemen, is de weigering deze gebeurtenissen te aanvaarden een noodzakelijke reflex van zelfverdediging. Verplichten het onvoorstelbare in te beelden is eveneens een taak van de film. De anti-oorlogsfilm is doeltreffend als hij de oorlog demistifieert zowel als hij de oorlog zijn scandaalus karakter teruggeeft. Hij is het nog meer als hij de oorlog in zijn historische kontekst stelt, in een kontekst die hem uitlegt en verlengt. Een enkel werk van hoog artistiek gehalte kon dit alles samenvatten - zoals ALAIN RESNAIS het bewees. Het is, uiteindelijk goed dat de neo-western zich met dergelijke ophelderingen bezighoudt. Het italiaans neorealisme heeft op zichzelf meer de fascistische en bellecistische ideologie ondermijnd dan de rekvisitoria van de meest bewuste schrijver.

VREDESINITIATIEVEN.

Internationale Conferentie voor steun aan de volkeren van de Portugese Koloniën.

350 afgevaardigden, die 177 internationale organisaties vertegenwoordigden uit 64 landen namen deel aan de Internationale bijeenkomst voor steun aan de volkeren der Portugese Koloniën.

Enkele personen uit ons land namen eveneens aan deze bijeenkomst deel : o.m. Mevr. I. Blume en Mathy-Pierson voor de B.U.V.V., J. Godin en J. Gaytot van het Comité voor steun aan de Port. Koloniën, M.J. Moins van de K.P.B. en E.H. Basiel Maes van de commissie "Rechtvaardigheid en Vrede".

HARELBEKE

GESLAAGDE VOORDRACHT

De door de BUVV in samenwerking met andere plaatselijke organisaties georganiseerde voordracht over Latijns Amerika met Pater Talpe mocht zich in een bijzonder grote belangstelling verheugen.

FILMAVOND.

Op donderdag 15 oktober organiseert de BUVV Harelbeke in samenwerking met de filmclub Retora - onder de bescherming van de Kulturele Raad een Filmgala met de film "oh wat een vrolijke oorlog".

In de maanden november, december, januari en februari zullen door hogergenoemde organisaties eveneens filmavonden ingericht worden.

LAINS SILVA

Op 22 juli werd de Portugese vluchteling, Lains Silva in ons land aangehouden. Tegen genoemde, die op 11 juni een aanvraag deed tot het bekomen van het statuut van politieke vluchteling, werd de daarop volgende dag een uitwijzingsprocedure ingezet.

Onze vriend A.De Smet verzocht, in naam van de BUVV Minister Vranckx dhr Lains Silva, - die bij zijn aanhouding in hongerstaking was gegaan niet uit het land te wijzen. Ook de persoonlijke tussenkomst van volksvertegenwoordiger G.Moulin en vanwege andere democratische organisaties mocht niet baten. Lains Silva werd rond 5 augustus aan de franse politie uitgeleverd !

Waarom ? Uit solidariteit met een NATO-bondgenoot ?

De demokraten van ons land zullen zonder twijfel de houding van deze socialistische minister tenzeerste veroordelen.

PARLEMENTAIRE VRAAG AAN DE HEER MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN.

De Duitse Demokratische Republiek is door België niet erkend. Deze republiek heeft op 7 oktober 1969 zijn 20e verjaardag gevierd en kanselier Willy Brandt heeft onlangs gesproken van 2 staten van de Duitse natie.

Bovendien is de DDR een belangrijk element in de Europese samenwerking en veiligheid. Komt het niet voor als wenselijk deze republiek thans te erkennen ? Komt het de heer Minister niet voor als wenselijk, met het oog op de normalisering van de betrekkingen tussen ons land en de DDR :

a. de geldigheid van de reispassen door de DDR-regering uitgereikt te erkennen ?

b. een officiële Belgische handelsvertegenwoordiging op te richten in de hoofdstad van de DDR ?

c. kulturele betrekkingen aan te knopen, o.m. op universitair gebied ?

SENATOR W. CALEWAERT.

B.B.X. WORDT DE ALTERNATIEVE BOEKENBEURS.

De BBX (van 29 augustus t.e.m. 7 september in zalen Campo te Antwerpen) wordt een succes. Alle standen in zalen Campo zijn thans ingenomen door de uitgeverijen Bruna, De Standaard, De Nederlandsche Boekhandel, Brito, Walter Soethoudt, De Galge, Heidelberg, Librico, Manteau, Gulden Sneec, Desclée de Brouwer, Orbis, Maspero, Keesing, Yang, Ontwikkeling ; de boekhandels Pocket Book Shop, Léopold, De Dageraad (A'pen), De Militant (Gent), Herman J. Claeys' Free Press Bookshop (Brussel) ; de verenigingen België-China, Centre de Documentation et de Diffusion pour le Vietnam en de firma's Rock-Ola (fonoplaten) en Liebens (Meubelen). Verder is er nog een eigen stand van de Humanitaire werkgroep X en een jongerenstand (ingericht door Kreatus Experi) waar elke auteur in eigen beheer ter verkoop kan deponeren. Een voordrachtzaal, een bar en een filmzaaltje maken de BBX rond. In het filmzaaltje zullen elke dag 3 korte kleurenfilms vertoond worden over de ellende in Vietnam.

Voor alle inlichtingen en medewerking : Gerd de Ley, organisator BBX, Willaard 11, 2510 MORTSEL (tel. 03/49.02.36).

WIE KAN ONS HELPEN ?

We zijn tot de spijtige vaststelling gekomen dat onze goede oude schrijfmachine - het beestje dat ons zoveel dienst heeft bewezen - oud wordt en niet meer in staat aan de eisen van een druk werkende organisatie het hoofd te bieden.

We worden dus verplicht naar een nieuw werktuig uit te kijken. Koken kost echter geld en ... dus ook de aankoop van een degelijke schrijfmachine. En wanneer het om geld gaat ja, dan staat een organisatie als de onze steeds voor grote problemen. Om die reden durven we beroep doen op alle vrienden die in de mogelijkheid zijn ons een handje toe te steken. Veel kleintjes maken een groot, dus is iedere bijdrage hartelijk welkom. Overschrijvingen kunnen gedaan worden op Prk. 1011288 van de BUVV Vlaams Comité Gent met vermelding schrijfmachine.

Onze hartelijke dank bij voorbaat !

INNERLIJKE TOMBOLA

De BUVV dankt langs deze weg alle vrienden die hun medewerking verleenden aan haar jaarlijkse innerlijke tombola.

De belangrijkste prijzen werden gewonnen door :

Verlof 2 pers. Roemenië : R. Bertrand Luik - Verlof 2 pers. Hongarije : A. Lejeune - Luik, verlof 2 pers. Polen W.B. Brussel - verlof 2 pers. DDR : B. Wolstijn : Brussel, verlof 2 pers. Italië : Grandjean Brussel, weekendreis 2 pers. Londen : Dr. Moraël-Gent, schrijfmachine : Dubois-Roeulx, draagbare radio : M. De Smet - Aalst, Fotoapparaat : Neveux-Weerde, Roemeens tapijt : Turf, Brussel, Indische lamp : Devester-Ohain, tekening J. Verwest : Deken uit Peru : Dezitter-Koksijde, tekening Kris Van Giesen, G. Vercammen, Antwerpen. Omslagen : tekening Roger Somville J. De Smet - Deurne.

Hogergenoemden, maar ook de andere winnaars, kunnen zo dit nog niet het geval was, hun prijs afhalen : Brussel : Watteaustraat 17 Gent : Bagattenstraat 131 Antwerpen : Leeuwantstraat 58 Deurne

Het belangrijkste in deze wereld is niet de plaats waar wij staan maar de richting waarin wij gaan.

Romain Roland.

EXCLUSIEF VOOR GENT
Handgeweven Kilims en Gobelins, alsook kunst-
en folkloreartikelen uit Polen.

KUCNEROWICZ
St. Jansvest 9 (bij Kortedagsteeg) Gent.

BIJ BOEKEN- ARSENAAL

Lamstraat 14
9000 GENT

Tegen zeer lage en uitzonderlijke prijs
**OPKOMST EN ONDERGANG VAN
HET DERDE RIJK**

Geschiedenis van het Nationaal-socia-
listisch Duitsland.
door William L. Shirer : Gebonden in
2 delen slechts 290 Fr.
Een **DOKUMENTBOEK DIE IEDER
VAN ONS MOET BEZITTEN.**

SCALDIA VOLGA

stelt voor :

de nieuwe SCALDIA - MOSKVITCH 412

verdelers : Garage Gentil Schouteet
Torhoutsteenweg 8
Leffinge - Oostende - tel. 059/75445

PER VLIEGTUIG NAAR DE U.S.S.R.

MOSKOU - PITSUNDA : 15 of 22 dagen - vanaf 10.950 F

parel van de Zwarte Zee

— vertrek elke zaterdag van 13 juni tot 22 augustus inbegrepen

MOSKOU - LENINGRAD : 15 dagen - vanaf 12.800 F

doorheen de geschiedenis van de USSR

— vertrek elke zaterdag van 20 juni tot 22 augustus inbegrepen

Knip deze advertentie uit en stuur ze naar :

BELGATOURIST

Reisagentschap

Parochieaanstraat, 29

1000 Brussel

Tel. 02/13.43.32 en 11.28.98

Gelieve mij kosteloos documentatie en inlichtingen te bezorgen.

Mijn naam : _____

Mijn adres : _____ N° _____

te _____

Vergunning nr 1106 - Kat. A

BOEKHANDEL

ULENSPIEGEL

Abdijstraat 147 Antwerpen (KIEL)

Tel. 03/37.94.18

Postchecknummer :

1074.24 (t.n.v. G. Vercammen)

leerboeken voor onderwijs
van elke graad - woordenboeken
encyclopedieën - technische en
wetenschappelijke werken -
reisgidsen - baankaarten
alle bestellingen in binnen- en buitenland

CORMAN

De grootste keus
boekhandel

CORMAN

Corman-Europa
28-30 Ravensteinstr.
1000 Brussel

Corman-Oostende
51 A. Buylstraat
8400 Oostende
Tel. 059/727.24

Corman-Het Zoute
169 Kustlaan
8300 Knokke
Tel. 050/618.28

Corman-pocket
9 Strandhelling
Knokke-Het Zoute

GENTS AKADEMISCH KOOPERATIEF - GAKKO s.v.

Bureelartikelen

Papierwaren

Schrijfmachines

Labojassen

Speciale voorwaarden voor studenten en verenigingen.

Pockets

Kranten

Drukkerij

Uitgeverij

GAKKO s.v. St. Pietersnieuwstraat 85 - Gent - Tel. 23.03.43

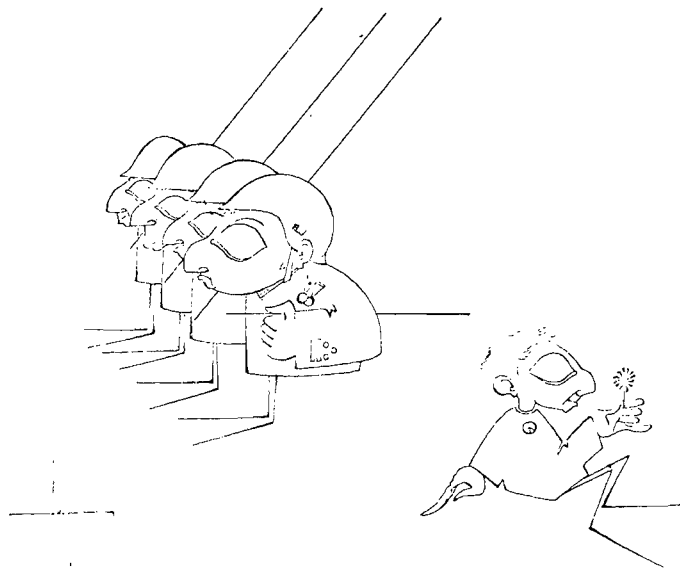
DUITSE KUALITEIT
LOEWE OPTA
BAUKNECHT
GRUNDIG
AEG
DUAL
KORTING
TELEFUNKEN

europa electronic

OOSTENDE

a. pietersl.-stockholmstr. aan 't stadhuis
thomas van loostr. (naast S.E.O.) OPEX

EUROPA - ELECTRONIC
geeft aan de lezers van "Vrede"
bij alle aankopen een speciale
korting.

Stuur ons nog vandaag uw inschrijving voor onze INTERNATIONALE VREDESVAART die plaats heeft op ZONDAG 13 SEPTEMBER '70

We varen met een MINI-PAKKETBOOT van Gent naar Terneuzen en Vlissingen en terug.

Dit zal ons toelaten om kennis te maken met de industrialisatie van de Kanaalzone, en o.m. een bezoek te brengen aan de grote moderne sluis van Terneuzen en Vlissingen.

Tijdens de reis is eveneens een ontspanningsprogramma voorzien.

Zelfs minder goed weer kan onze reis niet hinderen gezien op de boot twee restaurants ter beschikking zijn voor 350 personen.

Prijs van de reis : 100 fr. Middagmaal 125 fr. (niet verplichtend)

Vertrek : Gent Dampoort om 8u45 - Terug om 20u30.

Inschrijvingsformulier.

Naam

Adres

Wenst deel te nemen aan de Internationale vredesvaart van 13 september.

met aantal personen (100 fr. p.persoon)

bedrag fr.

ik wens aan boord het middagmaal te gebruiken

met aantal personen (125 fr. per persoon)

bedrag fr.

Totaal
..... fr.

Dit bedrag wordt overgeschreven op Prk. 10.112.88 van de BUVV - Vlaams Comité Gent.

In verschillende steden wordt de mogelijkheid onderzocht de reis naar Gent en terug gemeenschappelijk te organiseren. Stel u daarom in verbinding met :

Voor ANTWERPEN :

J.De Smet - Leeuwmanstraat 58 Deurne Tel. 24.64.87.

J. Wolles - Gloriantstraat 16 antw. 1.o. Tel. 31.34.27

S. Schmidt - Prins Hoeweweg 32 Ekeren .

Voor BRUSSEL

M. Wagemans - Watteestraat 17 Tel. 12.52.82.

Voor KORTRIJK

Defever G. - Kl.Pontstr. 74 Marke Tel. 139.66

A. Holvoet - Damweg 30 Harelbeke Tel. 729.73

Voor OOSTENDE

A. De Smet, Meibloempjeslaan 5 Tel. 756.12.

